

september 2022

Leto 2022

Turčija

1. september 2022, četrtek

Pasa koyu - Ciplak ada

Dopoldan se odpraviva na eno najbolj zoprnih zadev v Turčiji. Pump-out waste water tank. Samo Turki s tem težijo generalno, sicer je to pravilo po marinah in zaprtih zalivih. Spusti se pa potem drek nekaj milj od obale v morje. No, tukaj tako ne gre. Nikjer v njihovih teritorialnih vodah se to ne sme storiti. Iz teritorialnih vod lahko izplujemo pa samo, če se prej odjavimo (to so jih očitno naučili Hrvati). Kavelj 22. Rezultat je, da je pumpanje nujno. Najmanj na dva tedna eno izpumpavanje, narekuje nepisano pravilo. To se kontrolira. In zaračuna.

Turški jadranci so nama tudi razložili, da nikoli ne pumpajo, ampak samo plačajo in v primeru kontrole coast guardovcu pod nos pomolijo račun. No, midva sva se za prvič odločila, da preizkusiva celotno proceduro. Da vsaj veva, kako lagati, če bo potrebno. V testne namene sva natočila v tank vodo. Če že kaj ne bo štimalo, vsaj smrdelo ne bo.

Pa je šlo vse po planu. Tehnološko. Časovno pač ne. Dve uri sva bila na pump-out privezu, ki je hkrati tudi travel lift privez. Ne predstavljam si, kako to usklajujejo takrat, ko se barke masovno selijo iz ali v vodo. Najbrž vsi samo plačajo in mesa finita. To potem štima. Da je tako, mi potrjuje tudi dejstvo, da so se praskali za ušesi in pumpo za drek pumpat štimali vsaj četrt ure (po tem, ko sva jih eno uro itak že čakala). Očitno je, da so dobili navodila iz recepcije, da eni čudaki bi pa tudi pumpali, ne samo plačali. Pumpali so naslednje četrt ure in potem je Vesna še pol ure bivakirala v špeceriji.

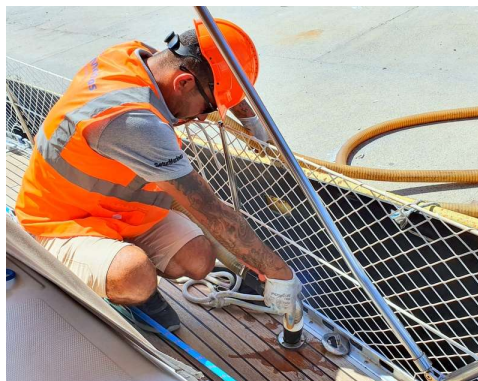
Za začetek sta morala delavca najti dovolj dolg električni podaljšek, da sta pumpo lahko priključila na električni stebriček, sto metrov stran. Provizorij, pač. Dva delavca v čeladah in fluorescentnih jopičih. Nevaren je drek, nevaren. Lahko pade na glavo. Čelade in brezrokavniki so bili popolnoma novi, letos še nikoli uporabljeni. Jah, vse kaže, da sva midva to sezono prva, ki sva tudi dejansko dala izpumpati črni tank. Pa, saj je šele september, sezona se je komaj začela, kaj se čudim...

Kakorkoli, za naslednjič tako vsaj približno vem, kaj je potrebno storiti.

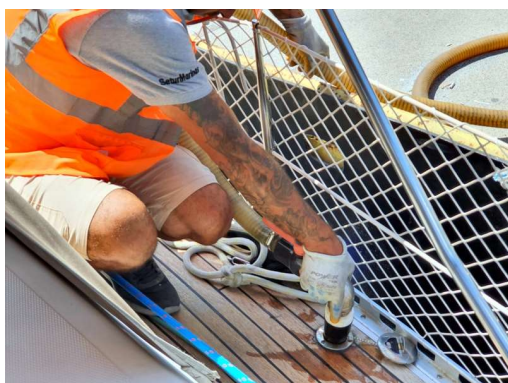
Premakneva se iz jezera na sosednji otok v bistro in čisto morje. Na plavanje. Ker sva dokaj oddaljena od ostalih plovil in oceniva, da jih ne bova motila, narediva še vodo za pitje, ki nama jo počasi zmanjkuje. In narediva roštilj. Tudi s tem jih ne bova motila. Danes je na sporedu ovca, sveži ulov v marinski trgovini. Odlična je bila. Tako v obliki čevapčičev, kot v obliki zrezkov. In še nekaj je. Turki poznajo kajmak (Grki ga ne) in ovčka v kajmaku je še toliko boljša. Ne samo kajmak sam, tudi ime zanj so ukradli Srbom (govori srpski da te razume celi svet). Hrano spremlja testiranje Efesa, turškega piva. V treh inkarnacijah ga preveriva (zeleni, zlati in modri) in na koncu se nikakor ne moreva odločiti katera je najboljša. Da bi preprečila napačno oceno, se odločiva, da je zmagovalec Pinotage, vino iz Južne Afrike. To je za digestiv.

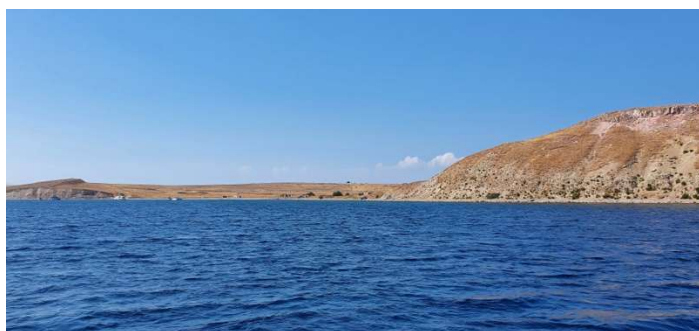
Setur marina v Ayvaliku - očka je prišel z električnim pikapom spumpati naš WC tank

ne vemo zakaj je imel pri tem opraviču čelado in oranžni jopič?

pa tudi nič se ni čudil, kako lepo diši iz našega tanka po eco čistilu

Ciplak Ada, najino današnje sidrišče

na žalost je to sidrišče aktualno tudi za turistične barke, ki pridrvijo v zaliv s full gasom in glasbo do konca; k sreči niso dolgo

ni videti, da bi kdo živel v teh hiškah; sem šla tudi snorkljati; ampak kamenje vse v mahu ali trava; skratka ni nobene fotke

po eni uri so zapustili sidrišče, tokrat ne preveč divje glasno

testiranje turškega piva; meni je bil zeleni najboljši; kajmak tukaj ni slan kot pri nas v SLO

2. september 2022, petek

Ciplak ada - Garip adalari

Danes je dopustniški dan. Do nedelje še lahko uživava v brezvetrju, potem se dvigne meltemi. Več kot tri tedne ga ni bilo. Avgusta. Ne vem, če ni to ne-meltemski avgustovski rekord? Uživati je potrebno, dokler še lahko. Potem se bo potrebno skrivati nekaj dni. Za kraj, ki sem ga za naslednje dni imel v mislih, je v ponedeljek napovedanih blizu 50 vozlov v sunkih. Drugje ga je manj, očitno bom moral načrt spremeniti. Ni fino biti sidran v takem. Saj tudi, če s sidrom ni težav, z barke na obalo ni možno. Vsaj ne suh. Bova videla, mogoče bova pa zavila v katero izmed marin, da bova imela dostop na kopno po pasareli in ne z dingijem.

Danes torej plavava, se odpeljeva do naslednjega sidrišča, spet plavava, potem roštiljirava, bereva in se spraviva k počitku. Ni nekaj, o čemer bi se dalo veliko povedati. Spet sva na kraju, kjer sva že bila in spet ugotavljava, da so tukajšnji podvodni topli vrelci bolj na papirju, kot v naravi. Ali pa jih samo midva ne najdeva, kdo ve?

jutranji ribič tkatkatka dela njegov motorček

turistična točka kjer se nonstop menjajo turistične barke; ozadje z nekim stolpom ni ravno fotogenično

naravni predeli borovih gozdičkov, za spremembo brez hotelov

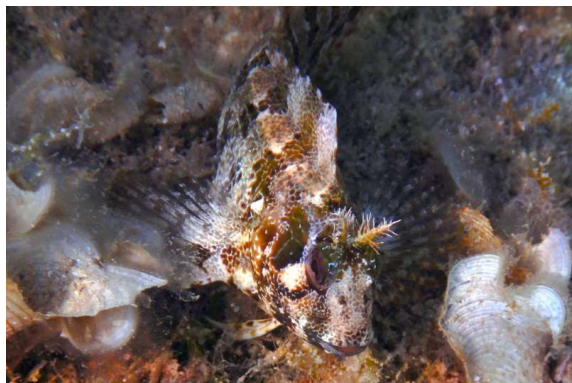
stalnica turške obale: hotel pri hotelu

luna parki, water parki ...

današnji zaliv; lepa kristalna voda, a brez turističnih ladij ne gre; turški otroci imajo do 18.9. počitnice

od današnjih dveh snorklarij le fotka babice ; upam, da bodo kmalu boljši tereni (kot za gobe)

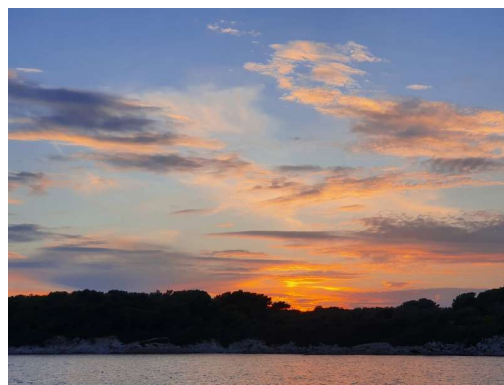
na sidrišču kar veliko plovil; polovica je sigurno charterja

kristalna voda, pod vodo pa mojim očem bolj malo vidno

straža jadrnic za našo Mala

lahko noč

3. september 2022, sobota

Garip adalari - Čandarli

Jutro je brezvetrno in v okolici je megla. Še zadnji tak dan, se mi zdi. Popoldan bo počasi začel meltemi in vsak dan ga bo več, v ponedeljek bo že urlal. In zato je potrebno popolnoma mirno morje izkoristiti za kratke in ovinkaste premike. Ko piha diesel, smer plovbe ni problematična.

Najprej se zapeljeva v Bademli, popolnoma zaprt zaliv, ki je tudi precej plitev in po tleh je blato. Notri je kar nekaj plovil, večina na bojah (torej je varno tukaj puščati barko za dalj časa, morda celo trajno), nekaj je pa tudi padalcev. Je pa kar gužva. Midva se itak nisva imela namena tukaj ustavljati, samo firbec sva potolažila.

Prav tako v kanalu, kjer so toplice. Tudi tu se ne ustavljava, le opazujeva žalostno zapuščene lepe stare toplice na celini in na otoku. In razkošen up-market hotelček na otoku. V tem kanalu sva nekoč že prespala.

Potem je na vrsti Denizkoy, klasično turistično naselje z lepo plažo in turkizno mivko v morju. Lahko bi se sidrala pred

plažo v lepo morje v globini nekaj metrov in plavala okoli barke. Lahko bi se, pa se ne.

Nadaljujeva na nenaseljen otoček, kjer je lep zalivček samo za naju. Globine so malo triki in sidrava se na 3-4 m v šoder in travo. Sidro se je zataknilo za travo in drži pri 2.000 obratih. Za kopanje bo v redu, za kaj drugega pa ne. Ima pa Vesna zato lepo priliko za snorkljanje tam, kjer drugih snorklačev ni.

Dokler se ne naredi veter. Ta je postavljen v pravo smer, da lepo odjadrava v Čandarli in se sidrava v velikem in plitvem zalivu z blatno osnovo. Mirno bomo spali.

Samo ne takoj. Najprej skočiva v dingi in na potep v ribiško vasico (hmmm...). Že z morja sva gledala mogočno trdnjavo, ki so jo postavili pred 600 leti Genovčani in potem vzdrževali Turki. Zadnjič leta 2013. Lepo je renovirana. Na marketu se zadrživa kratko v trgovini še krajše. Dlje sva v birtiji z zanimivim imenom Koftaci šerif. Čevapčiči in (ovčji) različni ter tzaziki. In sedaj vem, da so to hrano (in besedo) Turki ukradli Grkom in da je to izvirna grška jed, ki jo tukaj ponujajo brez plačila licence. In tudi Srbom niso nič plačali, da smejo uporabljati njihovo besedo za orodje, s katerim se tzaziki je. Kašika mu pravijo.

Daljši sprehod ob plaži (ker je plaža dolga) me spravi v slabo voljo. Ob cesti je bencinska črpalka. V enem tednu se je diesel pocenil za 3 cente, bencin pa kar za 15 centov. Najbrž zato, ker imajo tako slabo oblast. Pri nas je mnogo boljše in se je zato sprememba cen zgodila v obratno smer. Kakorkoli, spet sem gorivo kupoval takrat, ko je bilo drago, sic!

Bademli

fensi hotelski kompleks zraven ex term

zapuščene terme

Denizkoy; spet eno manjše turistično mesto

sem kar precej presnorkljala zaliv in je to bilo še najboljšje kjer sva bila tako glede terena kot globine; podvodni svet spet razočaranje

sva bila pa sama v Kizkulesi adasi,

trdnjava, obisk brezplačen, urejeno, čisto

nepopisna gužva v Čandarli

urejena in zelo čista riva ves čas, povsod najdeš koše za smeti ali kontejnerje; in tako je več ali manj povsod po TR

ovčji ražnjiči, cacik (tzatziki po GR), pekoč feferonček...in ayran; samo ob obali, kjer je turizem se toči pivo

na tem koncu sva edina sidrana

gugalnica v morju

4. september 2022, nedelja

Čandarli

Ob osmih zjutraj slišim policijsko sireno. Zelo je glasna. Torej je coast guard tik ob naju. Blizu obale sva sidrana, najbrž jih to moti. Pa pogledam ven in ni nikogar. In ko glavo še bolj pomolim ven je zvok sirene še tišji. In prihaja iz kabine. Aha! To tuli moj telefon. Vzrok je lahko samo en. Popustilo je sidro. In tudi je tako. Drugič sem zaslišal ta zvok (prvič pred leti na Skirosu) in ga nisem takoj prepoznal. Ok, zaliv je velik, počasi drsiva ob sunkih, nikamor se ne mudi, ni panike. A situacijo je vseeno potrebno razrešiti. Prestaviva se za nekaj sto metrov in ponovno sidrava. Ne drži niti tisoč obratov. Še tretji poskus, še nekaj sto metrov stran in spet je rezultat enak. Očitno naše sidro ni primerno za mehko lepljivo blato. Sidro je včeraj držalo na 3.000 obratih, ponoči se je pa veter obrnil za 180 stopinj in očitno je to vzrok. Izgleda, da sva včeraj kaj zapela in je bilo v redu, dokler se nismo obrnili. Kdo ve? V vodo se itak ne vidi niti pol metra.

Dvigneva prednje jadro in izplujeva z vetrom proti Foči. Pa se na rtu Čandarli premislim in zavijem na drugo stran rta. Še tukaj bova poskusila. Menda je spodaj mivka (tako dno vidim na sonarju), v vodo se itak vidi samo meter ali dva. Tudi tokrat sidro zdrži 3.000 obratov (aka 40 vozlov vetra za naš motor in vetrno površino naše barke). Upam, da ne bo presenečenja. Sidrni alarm bom nastavil tudi nocoj.

Vesna je potelefonarila po lukah, če bi kje imeli prostor za naju, pa ni bilo uspeha. Čeprav sva na morju bolj kot ne sama ali pa tu in tam vidiva še kakšno barko (ki ni ribiška), so luke in marine nabito polne. Pa še jezik je problem. Vsi znajo perfektno turško. Vsi, razen naju. Midva turščino obvladava le v oštarijah. Še najdlje je prišla z dopisovanjem (očitno je na oni strani laufal gugl-translejt). Začelo se je tako, da je sogovornik (sopisnik) najprej potarnal, da ga vsi kličejo in hočejo neko Marino. On pa ne pozna nobene Marine. Ampak, tudi Vesna je v redu. Se je pa zataknilo, ko je priznala, koliko je stara. Potem sogovorniku ni bila več zanimiva in je mesedžiranje prekinil. Oni je ostal brez Marine in midva brez informacije o privezu.

Popoldan veter malo pade in lahko se oddingirava na obalo in v oštarijo na prehranjevanje. Danes so na sporedu ribe. Ampak. V prvi oštariji nimajo rib. In mislijo, da se bova vračala jutri. Ali pa šla v naslednjo. Ne bova! Zavijeva v ribarnico (danes je nedelja) in kupiva kilogram barbunov in dve divji oradi (tudi kilogram) za skupaj 18 evrov. Vetrta je dovolj malo, da lahko zakuriva roštilj. In to tudi storiva. Danes orade, jutri, ko bo bolj vleklo, pa barbuni v ponvi. Danes pinot grigio iz Sicilije (približno tako brez okusa je, kot primorska malvazija), jutri računam na chenin blanc iz Južne Afrike (ki nama je precej bolj všeč).

na plaži tuši, cena 2TL , to je 0,11 eura

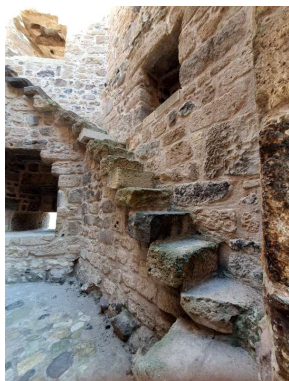
tržnica dela tudi ob nedeljah, malo manjša ponudba

luka v Čandarli je nabito polna

na plaži tudi danes nepopisna gužva ...

pa še nekaj fotk iz trdnjave; tukaj po stopnicah je prepovedano iti z razlogom :)

zelo debeli zidovi

pogled na luko Čandarlı z vrha trdnjave

znotraj trdnjave ni nič omembe vrednega

Ataturk ima po Turčiji zelo veliko spomenikov

znotraj parka je nekaj kafičev z majhnimi prigrizki in brezalkoholnimi pijačami; alkohol imajo običajno tam kjer se zbirajo turisti (itak so tukaj samo turški :)) konkretno tukaj so le ob obali

lekarni se po turško reče eczone in ima vedno obešeno tablo s črko E; sem nekaj dni gledala in se čudila kako zdravi so Turki, da nimajo nobenih lekarn, nakar mi google pove kako se tukaj imenuje in ima nestandarden znak

lahko noč

5. september 2022, ponedelje

Čandarli

Izpluti ali ne izpluti, to je sedaj vprašanje. Vetra bo naslednje dni veliko. Rezervacije priveza v luki ali marini nama ni uspelo dobiti. Sidrišče, kjer sva, je pa čisto v redu. Na obalo ne moreva niti tu, niti tam. Tudi plavanje v takem vetru odpade. Napovedi se med seboj tudi razlikujejo, najhujša nama obeta skoraj 50 vozlov v sunkih. Toliko, mislim, da vetra vseeno ne bo, sunki 30-40 vozlov so pa čisto pričakovani. Če bo sidro zdržalo v tleh, ostaneva, kjer sva. Če ne bo, naju bo pa prestavilo na odprto morje.

Preko dneva veter še ni zelo močan, večinoma je pod 30 vozli, le občasno so sunki preko 30 vozlov. Sunki so v primerjavi z zavetrnimi stranmi grških otokov kratki, v primerjavi z burjo pa dolgi. Nekaj minut trajajo. Od časa do časa naju tudi pošteno nagne, ko barka naredi obrat na verigi v veter.

Vesna cel dan počne službene stvari, jaz naredim le nekaj malega, ostalo se dolgočasim (v prevodu: rešujem križanke in berem).

včerajšnje, današnje sidrišče

danes za kočerjo cela gora ribic, burboni jim rečejo turki

6. september 2022, torek

Čandarli

Kljub močnemu vetru je noč minila mirno. Lepo mirno sva spala tudi po zaslugi temperature. Precej se je ohladilo in pokrita sva bila z odejo. Prvič po dolgem času. Petdeset vozlov vetra ravno nisva doživela, sem jih pa zvečer nameril 34 v slabi uri, ko sem imel prižgane instrumente (govorimo seveda o sunkih, sicer je bilo precej manj). To je za Malo veliko! In ne samo za Malo. Velike ribiške ladje so nama prišle delat družbo. Pa ne samo te. Na nasprotni strani zaliva je rafinerija in pred njo je (bilo včeraj) sidranih kar nekaj velikih tankerjev. Danes so se pridružili Mali na tem (zavetrnem) koncu zaliva. Očitno tudi za velike barkače na sidru toliko vetra ni mačji kašelj.

Ker imam čas, sem se zabaval z računanjem kako močna je veriga. Kakšen veter še zdrži pri zračnem uporu Male? Okoli 70 vozlov. Potem se lahko pretrga (ok, so varnostni faktorji, a vseeno, toliko mi proizvajalec jamči). No, verjetno bi sidro prej zaoralo po dnu in bi veriga ostala cela, torej je jamstvo za proizvajalca precej varno. Ali pa bi se strgal gumijasti blažilec sunkov. A vendar so nekateri, kot sem slišal, z 8 mm verigo preživeli 100 vozlov, kjer je sila na sidro preko 25 kN

(8 mm veriga zdrži manj kot 8 kN, to je okoli 55 vozlov pri zračnem uporju Male). In sidro jim ni zaoralo pri 2,5 tone vleka, hmmm? Drugi spet zagovarjajo 6 mm verigo, ki se strga že pri dobrih 40 vozlih, ko je sila na verigo manj kot 5 kN. Hja, moč vetra narašča s kvadratom njegove hitrosti. In to vedo tudi galebi, ki jim danes ni uspelo leteti proti vetru in so po pol minute mučnega letenja na istem mestu raje pristali v vodi in pred nadaljevanje poleta počakali, da sunek mine.

Dan spet mine v delu za Vesno in lenarjenju za mene. Danes še ne greva dalje (čeprav so eni izpluli iz luke in pluli z vetrom s četrtno prednjega jadra). Sunki preko dneva so bili občasno še preko 30 vozlov, večinoma pa precej bolj blagi, tam do 25 vozlov. Je pa val v takem vetru po 15 miljah vseeno visok precej preko metra. In toliko imava brisanega prostora do prvega ovinka, kjer se lahko skriva za kopno in nisva več na valu. Nije to lagano engleski. Ni to za naju. Morda odplujeva jutri, najverjetneje pa pojutrišnjem. A še ne veva kam? Nekam u-lajf bi se spodobilo.

na obalo bi prišli kar malo mokri, zato ostajamo na Mali

več tankerjev je prišlo bližje v naš zaliv

7. september 2022, sredo

Čandarli

Tretji dan pasaže. Pasaže, kjer se nisva nikamor premaknila. Sva pa sama na barki in iz barke (na suh način) ne moreva. Pasaža, pač. No, pasaža popoldan ostane pasaža za Vesno, jaz se spravim v dingija, ga fino napumpam (prvič letos se je toliko ohladilo, da se to pozna na gumonu) in (kdo bi si mislil) prispem suh na obalo.

Tam pa v šoping. Kruh, detergent in ribe ali meso naj kupim, mi je naročil ladijski kuhar. Ujamem ribe in meso. Oboje na plastiko. Vsakega malo več, kot imam naročeno. Za vsak slučaj. Itak je pa to tukaj tako poceni, da ni panike. Za dva brancina, skupaj 3 kg, sem plačal dobrih 20 evrov. Ne spleča se loviti na vabo, definitivno. Samo na kartico se tukaj lovi.

Pa na pivo. Nekaj pivic. Skoraj dražje je to, kot ribe, čeprav tudi pivo dobim na plastiko. Na bifejskem wifiju sem in surfam po netu, ko prileti reklama za testiranje IQ. Dajmo! Po tretjem pivu in pri mojih 62 letih je rezultat še vedno odličan. Da pa ga izvem, je treba plačati 19,99 dolarja. Več kot 20 evrov, sic!

Na Mali zakurim roštilj. Brancini na žaru so običajno odlični. Tokrat niso. Brancini. Brancin na žaru je pa še vedno prvovrsten. Samo enega (manjšega) spečeva in pojeva. Brez kakršnih koli prilog (poper, rožmarin in limonin sok ne štejejo). Sita sva tako, da se samo še zvaliva v kokpitu. Sedaj mi je jasno, zakaj je ribič rekel ar-ju-šur, ko sem mu pokazal dva prsta in rekel iki levrek.

Ampak, jutri se bo treba pa res nekam premakniti...

en cel brancin (levrek po TR) in še ena glava od drugega, to je bila naša kočerja danes ... jutri bo pa brancinov file z omako

8. september 2022, četrtek

Čandarli - Kosova

Danes pa res greva naprej! Ampak. Po zajtrku.

Lepo, točno z vetrom, počasi odjadrava na nenaseljen otoček Tavsam, nasproti rafinerije, kjer na sidru in privezih naštejemo okoli 35 tankerjev. Živel AIS! Razgled ni, da bi se hvalil. Je pa to nekaj milj stran in morje je tukaj lepo in vabljivo. In sama sva v zalivu (no, na celotnem otoku sva sama).

Ampak. Morje je vabljivo samo do trenutka, ko vanj usmerim IR termometer. 20,4 stopinje Celzija. Sigurno je nekaj narobe s termometrom, si rečem, in v morje potopim klasični termometer (namenjen mamicam, da izmerijo temperaturo vode v banjici svojih otročičev). Malo bolje je, pa ne dovolj. Ta pokaže 20,5 stopinj. No, tukaj se bova midva kopala - ne.

Narediva pa pitno vodo. Še tretji test temperature morja. Produkcija je okoli 10% nižja, kot je bila zadnjič. Res je voda precej hladnejša, kot je bila pred nekaj dnevi. Očitno je zadnji veter temeljito premešal morje in na površje spravil spodnje, hladnejše, plasti.

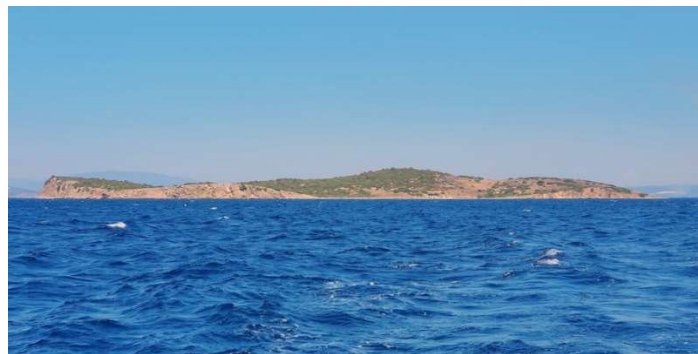
Še po nečem si bova otoček zapomnila. Po vojni. Vojni z muhami. Tokrat udariva s konvencionalnim orožjem. Dobesedno udariva. Z muhotepcema. Dead count je sicer (skoraj) tako velika številka, kot pri Švarciju, a je sovražnikov vedno več. Narediva taktični umik (a obstoja tudi drugačen umik?) in se preseliva v kokpit, kjer jim veter ne pusti leteti. Med plovbo sva se tako konsolidirala in odločilno bitko izvedla ob naslednjem postanku, kjer so bile popolnoma prekinjene oskrbovalne verige novih in novih mušjih borcev. Tam sva poleg muhotepcev uporabila tudi bolj dovršeno napravo, da sva za seboj skrila posledice muhocida. Sesalec. Bo pa potrebno zamenjat vrečko pred naslednjim sesanjem. Mislim, da se je z muhami napolnila do vrha.

Veter se je v dveh urah najinega bivanja na nenaseljenem otočku okrepil in treba ga je izkoristi. 5 Bf bočnega vetra in lepo skrajšana jadra. Cikcakava med ribiči in tankerji. Cilj je nekje v okolici Eskifoče. In tik pred ciljem veter ugasne. Kar v prvi zaliv zavijeva.

Za kosilo je bil filetiran brancin. Od dveh rib sva namreč včeraj komaj pojedla eno, Vesna je drugo filetiral in prihranila za danes. V dveh različnih omakah jo je pripravila. V kremno poprovi in pomarančno vinski s kaprami. Mljac! Res mi ni jasno, zakaj takih stvari ni za dobiti v oštarijah. Tam je vedno samo pečena riba s kostmi in glavo vred, da se potem pretepam s koščicami toliko časa, da se mi hrana na krožniku ohladi. In potem nadebudni kao poznavalci dalmatinske hrane celo hvalijo take zadeve. Dražja kot je riba, bolj jo hvalijo. Za jesti je pa itak vse enako in povsem brez okusa. Okus naredijo začimbe.

nasproti otočka Tausan je hrib poln vetrnic

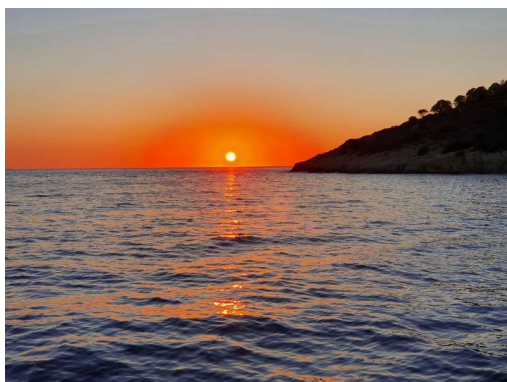
otok Tausan je imel prekrasno a žal prehladno morje za naju

camp v zalivu Kosova ima tudi mini oštarijo, ampak danes midva jeva na barki

brancinovi fileji na dva načina: poprova omaka in pomarančna z dodatki; meni bolj okusno kot včerajšnja riba na grillu

lep zaključek dneva

kmalu bo polna luna

9. september 2022, petek

Kosova - Eski Foča

Če bi sinoči vedel, da bo tako roli, se sigurno ne bi tukaj ustavila. Po zajtrku greva takoj dalje, objadrava nekaj odštekanih otočkov, kjer je glavna znamenitost tjulenj (le kaj bi lahko bilo drugega?). Naju je navdušila obala. Nenavadnih oblik je in en del je lepo zaobljen peščen jezik. Kot bi bil na atolu. Pa se ne ustaviva. Cela četica (ampak res cela četica!) turističnih ladjic se nameni v te zalive.

Jadro spustiva pred pristaniščem z zvanečim imenom "Marina". Kroživa in si ogledujeva. Sami privatni mooringi. Na dva ali tri mesta bi se sicer lahko stisnila, bi se bilo pa prej potrebno s kom pomeniti, mislim. In predvsem imeti koga na obali, ki bi iz vode potegnil lazy line (bočnega vetra je za krepke 4 Bf). Nič ne bo, odpeljeva se na sidrišče.

In se sidrava. Pa pripluje domačin (z odličnim znanjem angleščine, glej si ga no glej!) in naju vpraša, če kaj potrebujeva, ker sva krožila po luki. Nič, le iskala sva metodo, kako najbolj enostavno priti na obalo. Pa nama svetuje, da se prestaviva drugam, kjer bo ob današnjem vetru mirneje. Jasno, da upoštevam nasvet.

Tudi tu sidro lepo prime (v nasprotju s komentarji na Navilyju - upam, da so napačni), zaplete se pa pri dingi pontonu. Ni ga. Dingi je potrebno sidrati in privezati na obalo, jaz pa brez sidra, sic! Pa se spet najde domačin, ki mi pokaže mooring line, ki jo lahko uporabim namesto sidra. Nekaj časa se s tem ukvarjam (v močnem vetru), potem obupam. Na barko po sidro in potem je vse čisto enostavno in hitro.

Sprehod po Eski Foči pokaže tipično turistično mesto z neskončno oštarijami in kafiči. Nekaj jih tudi obiščeva. Hrana je tipično turška. Dobra, moram reči. Precej boljša, kot pri sosedih. Sploh pa neprimerljiva, če upoštevam še ceno in postrežbo. Spet se moram navaditi, da natakar mizo pospravi, ko je krožnik prazen in ne kot pri Grkih, kjer vse leži na mizi do odhoda gosta. Nasploh je dežela neprimerno bolj "evropska" kot južno balkanska Grčija. In predvsem čista. Nikjer nobene smeti, koši so povsod in se praznijo dnevno. In ljudje mečejo smeti v koše. No, to je tukaj, kjer prevladujejo Turki. Zanimivo bo videti, kako bo tam, kjer bo veliko evropskih turistov. Upam, da mi ne bo nerodno...

Ogledava si še (renovirano) obzidje. Neobičajen ogled. Obzidje se dotika morja, ogledna pot je pa speljana nekaj metrov stran od obzidja - na morju. Zanimivo in lepo arhitektonsko rešeno. Pa naju nekdo ogovori. Da naju pozna pravi, ker smo prej že govorili (nič nama ni jasno, verjetno naju je s kom zamenjal). Lahko bi nama uredil privez za dan ali dva, se ponudi. Pa sva ga zavrnili, sedaj se pa res ne bom več premikal. Raje se pogovarjamo o Elanovih barkah in smučeh. In Eski Foči.

Po koktajlu zanjo in pivu zanj v barčku na rivi se prestaviva v lepo urejeni stari del mesta v obrtno ulico. Pa se v tem prijetnem okolju usedeva na kozarček vina Tako, za probo. Ampak, tega ne bi več ponavljal. Le slovenska primorska vina so še večja kislica od fokajskega cabernet sauvignona in merlota. Mislim, da bova v bodoče pila vina iz vinske kleti Male. Le to je bilo v redu, da kozarec tukaj ne pomeni en-deci, ampak en-firtl. In poleg paše zajetna porcija sadja. Ko vprašava za ceno, teta tega ne zna povedati po angleško. A se hitro znajde. S prstom pokaže na količino vina v buteljki in pokrije mersko enoto cl. Ali je to prava cena ali ne, ne vem. Meni se je zdela primerna. V zanat ulici dava pare na sonce takoj, ko dobiva fakture. Srbi so pa res džeki, kaj vse so jih naučili!

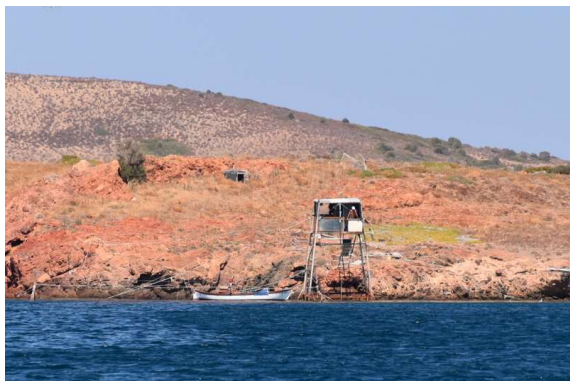
Sva pa zato med srkanjem izumila novo kategorijo zabave. Kot Petra sočno imenuje dogajanje v luki hafen kino, tako sva midva poimenovala dogajanje v sosednji pizzeriji gasthaus kino. Pizzeria z na pogled čisto spodobnimi pizzami postreže gostom s priborom v sestavi: vilice, nož in škarje. Pa ni bila skrita kamera! Nekateri so pizze jedli tako kot Italijani, drugi pač so jih s škarjami strigli na kose in jedli z rokami. Zanimiva tehnika! Predvsem pa zabavna za zunanje opazovalce.

zanimive kamnine na otoku Orak

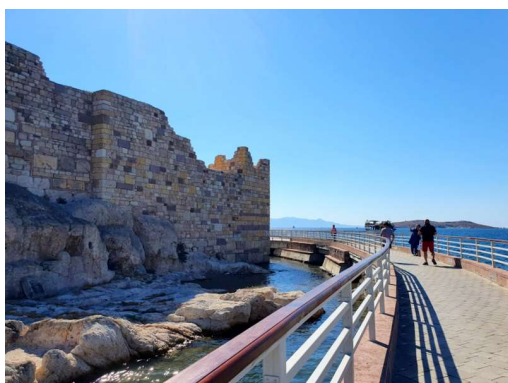
otok Orak najbolj ogledan s strani turističnih ladij ...samo v roku 15 minut se jih je pripeljalo 6

zanimiva opazovalnica

marina Eski Foča ima samo privatne priveze

urejena, lepa sprehajalna pot ob obzidju

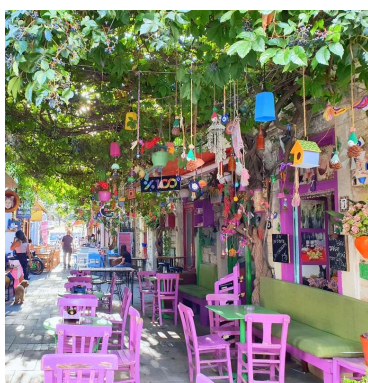
ribiških čolnov ogromno

stare kamnite hiše

vsepoovsod so mi vŝeč stenske poslikave

ulica v zelenju in živih barvah pohiŝtva ...

skoraj vsi so pizzo rezali s ŝkarjami....kaj takega pa res ŝe nisva videla :); če ne bi bila res sita, bi si eno privoŝčila samo zato, da vidiva kako zgleda rezati s ŝkarjami pizzo

testiranje turškega vina; nekako mi je bil prekisel; še dobro, da je bilo veliko sadja, s katerim sem si lahko posladkala okus vina

ves čas ob obali so taki pomoli in ljudje veselo klepetajo, pijejo, jedo

10. september 2022, sobota

Eski Foča - Urla Iskelesi

Ponoči je veter popolnoma ponehal. Jutro je v čistem brezvetrju, ko se odpraviva dalje. Cilj je 20 milj oddaljen Urla Iskelesi v smeri proti Izmirju. V sam Izmir ne bova šla, vsi to odsvetujejo. Urla Iskelesi je tako najbližje Izmirju, potem se bova počasi vračala okoli ovinka do Češem, kjer se bova za kak dan ustavila v eni izmed marin, da opereva, natočiva plin, in izpumpava drek.

Prvi postanek na otočku Yassicaada ni bil uspešen. Sidro v dveh poskusih ni držalo. Pa ni panike, itak je tu gužva, nekaj sto metrov južneje je še en otoček, kjer je samo ena jadrnica, pa še ta kmalu izpluje. Ja, to sidrišče ni opisano v pilotu. Tukaj sidro lepo prime in sledi kopanje. In snorklanje za nekatere. Resnici na ljubo, sidrišče je primerno samo danes, ko je 0 Bf in 0 cm vala. Sicer bi bila popolnoma na vetru in valu.

Popoldan se sidrava pred Urlo Iskelesi in z dingijem nadaljujemo v luko. Popolnoma je polna. Tako nabasanega pristanišča letos še nisem videl. Še za dingija ni prostora! Z domačini se nekako zmeniva, kje ga lahko pustiva, a se morava vrniti pred mrakom.

Na večerjo greva. Kar nekaj (skoraj enakih) gostiln je v luki. V prvi se ustaviva ob vitrini z dokaj bogato izbiro rib. Jaz se že odločim, kaj bom jedel, ko postaviva ključno vprašanje. Videla bi rada meni. Nou-menu-maj-frend pojasni birt. Aha! Nou-gests-maj-frend mu složno odgovoriva midva. In greva daje. Ustaviva se v eni izmed naslednjih oštarij, kjer imajo končno na meniju tisto, kar si jaz želim: filetiranega brancina v omaki s prilogo, ki ni pomfri. Odlično je bilo. Vesna se je tokrat odločila za meso, kar tudi ni bilo slabo.

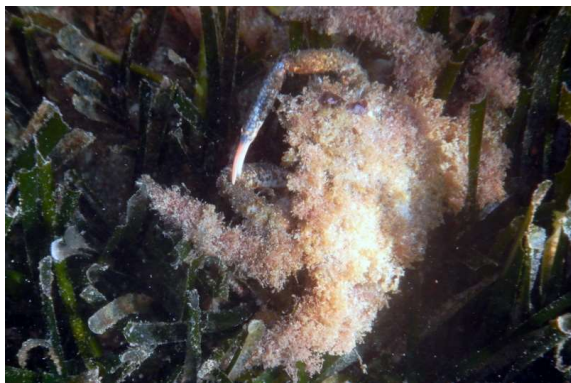
Še sprehod po vasici, ki ni nič drugačna, kot katera koli druga turistična vasica v Turčiji. In potem domov. Ampak. Tukaj se pa zaplete. Zaparkirana sva. Najin dingi po vodi ne more na plano. Pa poprosim domačina (vsi tukaj govorijo angleško, jesss!), da pomaga prestaviti čoln, ki naju je zaparkiral. No way! Nihče niti pomisli ne, da bi se dotaknil čolna, katerega lastnika ni poleg. To mi je všeč. Kultura, nedotikanja tujih plovil, namreč. Torej se tudi mojega ne bodo dotikali. Ampak, sedaj imava pa problem, saj ne moreva domov. No, pa so nama problem fantje tudi rešili. Štiri ali pet možakarjev je poprijelo za najin dingi, ga dvignilo iz vode, odneslo po ozkem pontonu mimo nekaj bark in spustilo nazaj v morje. Vi-ar-turkiš-pipl, dis-is-turkiš-vej, so rekli in kot bi mignil naredili lift-out ter launch-in proceduro. Bravo!

pod vodo 99,99% samo mah, rastlinje... ta vrsta spužve?, zanimiva, ker se je lepila tudi na rastlinje

v oštariji kar dobra izbira, žal niso imeli menija

rak čisto prevlečen z mahom... če se ne bi premikal, ga sploh ne bi opazila

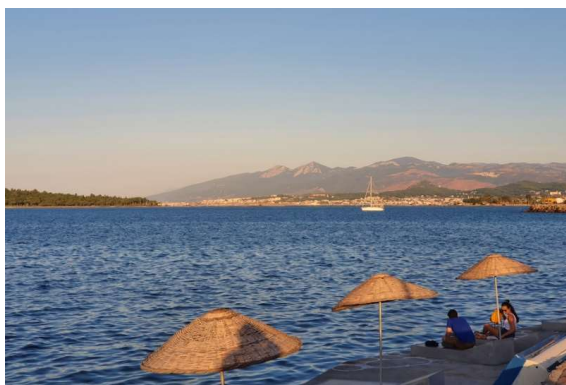
Urla Iskelesi, majhno turistično mesto

ko sva prišla je bilo videti nekaj prostih privezov, vendar so to vse privatni

Tone zelo vesel, da je prišel do fileja z omako; tudi moje meso je bilo mehko, dobro ...

Mala edina na sidrišču

urejena riva tudi tukaj

poln kombi česna...če se nama ne bi mudilo, bi sigurno nekaj kit romalo v Tonetovo boršo

nikjer ni pisalo kdo je ta oseba, ki počiva na klopci

neumorni rock kitarist

ribiča pridno zlagata mreže že več ur

11. september 2022, nedelja

Urla Iskelesi - Iskele Karaburun

Spet mirna noč. Ker je danes dopoldan še brezvetrje, popoldan pa začne pihati severnik, se kmalu odsidrava in usmeriva proti severu. No, "kmalu" pomeni skoraj ob desetih dopoldan in "proti severu" pomeni cik-cak v to smer. Ogledujeva si razna pristanišča in sidrišča. Pa na kopanje greva tudi. Na otoček, kjer je mivkasto dno in voda bistra. Spet se izogneva gužvi (sidrava se na nasprotni strani otoka, kot je opisan v pilotu in namesto, da nas je v zalivu deset, sva sama. Saj, v vetrovnem vremenu, se to ne da, ampak danes je popolna bonaca.

Pred Saklikoyem naju že ima, da bi se ustavila za preko noči. Veter v nos se je začel počasi dvigovati in preko dneva naj bi se dvignil na 3 Bf. Jutri zjutraj bo bonaca. Kraj je lep, a ko prebereva, da premore dve oštariji s hamburgerji in toastom, se odločiva. Odločitev ni težka. Nadaljujeva v Karaburun. Morda sva se odločila napačno, kajti veter se ni ustavil pri 3 Bf, ampak pri 5 Bf, a poti nazaj ni. Veter je točno v nos!

Pred Karaburunom je še Mordogan luka. Dokaj velika. Mogoče bo tu prostor si rečeva in vplujeva. Prostora je sicer veliko, ampak luka je nekaj, kar nisva pričakovala. Razen na nekaj delih, nima betoniranih pomolov, ampak skale, kot so sicer na valobranih. Domačini so si postavili mostičke preko teh skal in v vodo zmetali mooringe. Za tranzitne goste pa ni nič. Luka je tako velika, da bi mirno v vodo dali dva ali tri finger pontone in v trenutku bi bil prostor za dvesto ali tristo plovil tipa Mala. Čudno, res čudno. Pri Grkih bi kaj takega še razumel (ker zapravljajo evropska sredstva), ampak tukaj...

Čeprav zadnjih 5 milj ni bilo najbolj prijetnih, je sidrišče za Karaburunom v redu. V zatišju je in morje je popolnoma mirno. Za spanje bo kot nalašč. Kaj pa za prehranjevanje? Sosed nama razloži, kje lahko pustiva dingija. Nikoli si brez tega napotka ne bi upal tja. Pontonska kopalna ploščad hotelčka na obali je to. Da ni problema, nama zatrdijo tudi v hotelčku. Lepo.

Pa na večerjo. V hotelčku s parkingom za našega dingija kulinarika ni ravno doma, zato se odpraviva nekaj sto metrov ob obali. Po cesti, ki jo predlaga gugl, ne gre (razen, če bi si zmočila noge - guglova cesta je plaža), gre pa po cesti, ki si jo predlagava sama. Oštarija, kjer pristaneva je ena tistih z morsko hrano in gojeno travo pod nogami. In imajo meni! In ogromen hladilnik z ribami. Jaz se odločim za divjaka (cena divje ribe v oštariji je 27 evrov za kilogram!), Vesna za nekaj predjedi. Predjedi so bile vse po vrsti odlične (meni se je zdel tsaziki s čilijem in orehi ena boljših zadev - ever). Riba pa - no, riba je bila dobra, kot je divja riba vedno. Tudi spečena je bila perfektno. Bila je pa v enem kosu s kostmi, repom in glavo. Brez začimb. Nič boljša, kot kjerkoli na Jadranu. Le, da bi za tako ribo v Dalmaciji plačal 2-3 krat več. Kakorkoli, ona riba včeraj je bila (za moj okus) za nekaj razredov boljša. Pa je bil včerajšnji brancin gojen, današnja orada pa divja.

morje kot olje, otočki okoli Incirlija

danes spet ena lepa rakovica in ena zakamuflirana v mah; ostalo ni omembe vredno

kamnine na otočku zanimive barve, a kaj, ko je pod vodo vse v mahu, algah; pa še malo je cvetelo morje

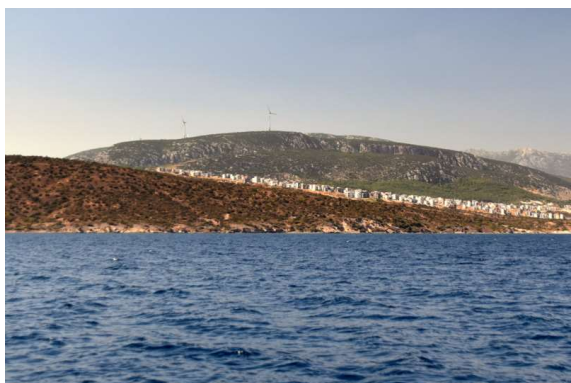
Saklikoy ... okolica zelena, sidrišče primerno

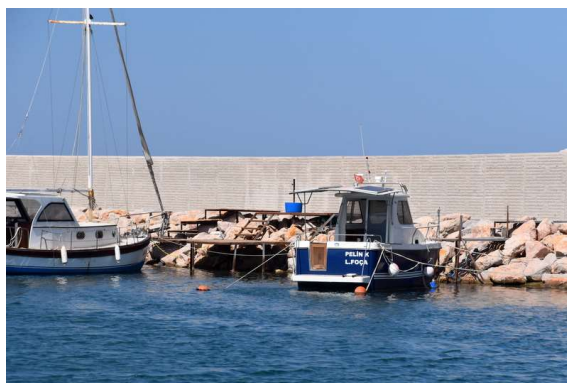
kamnita hiša z izvidnico v Saklikoyu

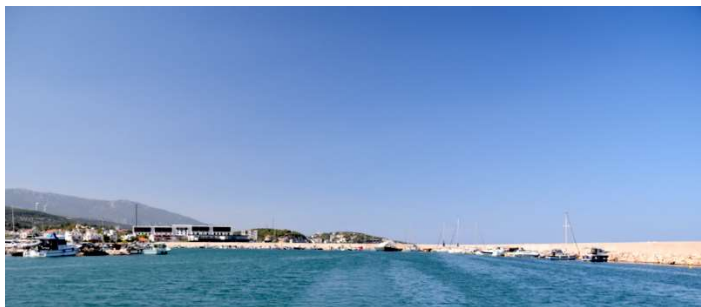
za plavalce je naredila oštarija dostop do morja

naselje v gradnji....sredi ničesar

Mordogan luka ... plovila so privezana kar na skale; vsak si sam uredi pomolček, da lahko pride sploh na betonski pomol

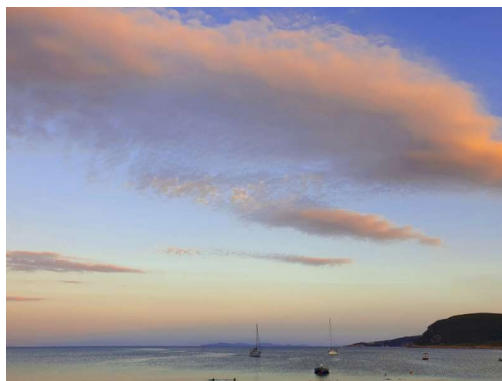
luka Mordogan je ogromna in izredno slabo izkoriščena (nerazumljivo zakaj?)

zaliv v Karaburunu; poleg Male je še ena jadrnica, kaptan zna angleško :)

zelo dobre predjedi: jogurt s čilijem in orehi ter kumarico; sir s svežo papriko in suhim paradižnikom; kuhani jajčevci popečeni s sirom = vse odlično! pa Tonetova velikaaa divja orada :)

lahko noč iz Karaburuna

12. september 2022, ponedeljek

Karaburun - Teke Kara Dadi

V bonaci izplujeva proti (bodočemu napovedanemu) vetru ter si sproti ogledava lučici Karaburun (do katere se nama sinoči ni ljubilo pešachiiti) in Yeni Limani (kjer sva nekoč že bila raftana na ribiče). Ko začne pihati 10 vozlov od zadaj, dvignem genovo in počasi plujeva z vetrom. Do ovinka okoli severnega rta Karaburuna. Ampak. Na ovinku se tudi veter obrne in spet imava čisto krmo. Le da se veter počasi krepi. Popoldan ga je za krepkih 5 Bf.

Na zahodni strani polotoka Karaburun je močna agroindustrija. Riboreja. Toliko in tako velikih ribjih farm še nisem srečal. Cikcakava (ampak res cikcakava) med bazeni z ribami in ob enem celo vidiva, kako se pobere pridelek. Ladja z žerjavom dvigne celotno vsebino bazena in ga spusti na palubo. Dvigalo je teleskopsko, kot ga sicer poznamo iz avtodvigal. Zanimivo.

Na samem rtu Karaburuna je zaliv, ki je zaščiten pred meltemijem. Notri zavijeva, sama sva, zaliv je spodoben, morje bistro. Pa ne uživava v razgledu. Oba se spraviva k delu in Vesna pripravi še kosilo. Sidrana sva dobro, ampak, proti jutru pričakujem refule iz druge smeri. Bolj bi mi bilo všeč, če bi bila kje, kjer je v takem primeru za hrbtno morje in ne skale.

Pa se premakneva dve milj na sever, na konec ogromnega zaliva, kjer naju odpihnijo na morje vsi vetrovi s severno komponento, če bi slučajno popustilo sidro. In taki so napovedani za noč. Tudi prostora je ogromno za vrtenje na sidru. Itak sva pa edina barka. Mogoče zato, ker na karti piše, da je to military secondary restricted area. Kaj to pomeni? Nimam pojma. Upam le, da kdo ponoči ne potrka na vrata in naju napodi v noč.

ravno dvigujejo mrežo z ribami

ribjih farm je res ogromno; sicer je pa tudi turkov veliko, menda 84 milijonov ...

13. september 2022, torek

Teke Kara Dadi - Kiraz

Danes je v planu kopanje v zalivu z mivko in bistrim morjem še preden se dvigne veter. Potem pa premik v Ildir na kosilo ali večerjo. Plan sva uresničila 50%. Izplujeva, kot sva se namenila. V zaliv za kopanje tudi priplujeva on-time. Ampak.

Ravno ko se spraviva k sidranju, zazvoni telefon. In potem se začne! Telefoni zvonijo non-stop, maili uletavajo non-stop, viber je aktiven non-stop. Končno doživljam tisto, kar dostikrat doživlja Vesna. Prečudoviti zalivi so namenjeni popravljanju barke. Tokrat z rahlo spremembo. Namenjeni so službovanju.

Furs je včeraj popoldan nekaj zamočil s certifikati in moji programi so nehali delati. Do poznega popoldneva je trajalo, da sem našel, kaj jim ne dela. Telefoniranje in dopisovanje z njimi itak ni obrodilo sadov. Za povrh imajo za testiranje še blokirane IP iz tujine (ah, ja...) in to, jasno, ni nikjer objavljeno. Roko na srce, verjetno sem res (skoraj) edini, ki testira davčne blagajne iz tujine, a vseeno - tako se ne dela! Kakorkoli, zvečer objavim dopolnila programov, kjer je možno izklopiti (nedelujoče) preverjanje certifikatov. Tako bodo trgovine vsaj lahko izdajale račune. S tem, če bo pa kdo vpadel s ponarejenimi certifikati na ponarejeni spletni strani vladne ustanove, se bomo ukvarjali pa kdaj drugič.

Noč je že, ko zadevo nekako spravim pod streho. Jasno s premikom na večerjo ne bo nič. Meni se je večerja vseeno kar zgodila, Vesni se ni. Ona jo je lastnoročno pripravila.

današnji zaliv: je bilo ravno preveč vetra, da bi šla plavati pa drugič ; sem pa veliko službenih zadev zaključila

v naš zaliv prišli samo dve manjši turistični barki z umirjeno glasbo

14. september 2022, sredo

Kiraz - Češme

Danes greva v life. No, jadrava v life. Dovolj je osamljenih prečudovitih zalivov. Kjer moram potem delati...

Odličen veter 4-5 Bf z boka in na koncu s krme Malo s skrajšanimi jadri (ob krmnih vetrovih samo s skrajšano genovo), pripelje na vhod marine v Češmah. Marinero na dingiju in marinerotka na kopnem naju lepo sprarkirata. Potem se pa začne...

Vesna se po uspešni prijavi loti pranja perila in analize čendlerij. Jaz se lotim menjave olja v motorju. Oboje je končano ob treh popoldan. Vesna priskrbi še originalni Yanmarov filter olja po normalni ceni. Ni pa po normalni ceni novo motorno olje

Yanmar. Tri krat je dražje od BP enakega olja. Finta za yachtije, jasno. In odloživa used engine oil v deponijo. No, v Tučiji je to drugače, kot na Balkanu. Ali kjer koli drugje po svetu. Tukaj dobiva "pike zvestobe", če v marini prijaviva, da sva tam pustila odpadno olje. Komplicirano. Blue card za drek se uporablja tudi za olje. Bajе. Če naju je teta brez dobre angleščine sploh razumela, kaj hočeva. No, razložila je, se to ureja jutri. Danes ni nikogar več, da bi te silne podatke vnesel v računalnik, da bi se nama ob srečanju coast guardovci samo klanjali.

Sledi sprehod po marinskem okolju. Kam sva midva to prišla!? Vse je čudovito urejeno, brez ene same pomanjkljivosti. Jah, tretjič (ali morda četrtič?) sva v Camper & Nicholsons marini (Mala je že vpisana v sistemu in jaz sem državlján Zdrúženih Drúžav - če tako pravi sistem, bo že moralo biti tako). To je res za nekaj razredov bolje kot kar koli drugega, To je marina, vse ostalo so garažne hiše (pri čemer bi Izlola-style marine lahko poimenoval makadamski parkirni prostori). Veliko detajlov je, začne se pa že s pontoni, ki so tako široki in stabilni, da bi se po njih mirno vozil avto. In vse ostalo je v tem stilu. Ponoči som robovi pontonov (samo en primer je to) označeni z lučmi, da (pijan) gost slučajno ne pade v morje. Jutri se grem tuširat v kopalnico. To v marinah zelo redko počnem. Tukaj bom, ker so kopalnice s fikusom.

Potem pa v life. Na kočerjo in po kočerji na ogled Češem. Mesto naju izredno preseneti. Kot bi bil kje v (turistični) Španiji. Stoletje pred Grčijo (in tudi Hrvaško ali Italijo). Vse je urejeno in gojeno. Čisto je kot v Singapurju (kar res ne bi mogel trditi za njihove zahodne sosedes). Tudi tukaj uporabljajo srbske in bosanske besede (karavan seraj, recimo) in imajo tudi prodajalnice mobilnega interneta. In spet smo tam, kjer so težave. Od pet zaposlenih zna en angleško. In ne zna nič drugega. Drugi dan je v službi in ga moram sam naučiti, kaj sploh prodaja. No, po četrť ure učenja se le nauči toliko, da mi proda internet do konca najinega (predvidenega) trimesečnega bivanja v Turčiji. Nakup pri drugem operaterju sva predstavila v svetlo prihodnost. Tam je za prodajnim pultom sedela pet letna punčka...

Pa na pijačko pred spanjem. Ali pa dve. Spotoma si ogledava ulični band, ki igra za kovance. Odlični so! Rokerji starega kova in mladih genov. Na prizorišče sva pravzaprav prišla, ker sva od daleč slišala nekaj akordov od Siddharte (vsaj zdelo se nama je tako) in obstala, ko so na ta isti način odšpilali tudi (lastne) komade z akordi iz Stairway to haven od Led Zeppelin in Apache od Tommy Seebach Band. In še nekatere. Če bi imel turške kovance, bi jih vrgel v skrinjico.

Večer sva zaključila v pregrešno dragem Marina Yacht Clubu, kjer so spet nastopali lokalni rokerji z odlično pevko in spet sva uživala v dobri muziki. Res ni važno, koliko stane cocktail, če se imava fino (sploh pa to ni važno po osmem pivu)! Čisto nekaj drugega je ta svet, kot goveja dalmatinska glasba tipa Oliver Dragojevič, ki je res primerna samo za terasa tanz muzik in sindikalni turizem. Mogoče pa ostaneva tukaj še kak dan, kdo ve?

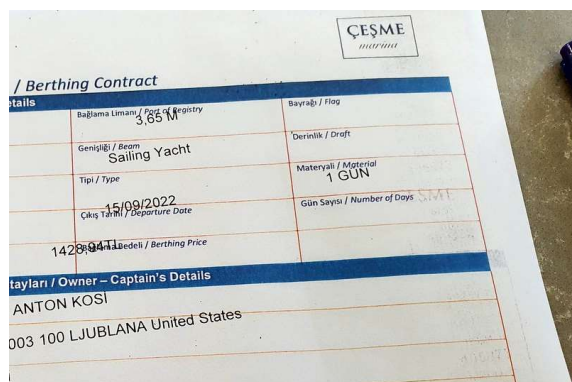
Ura je bila že skoraj jutro, ko sva končno šla spat.

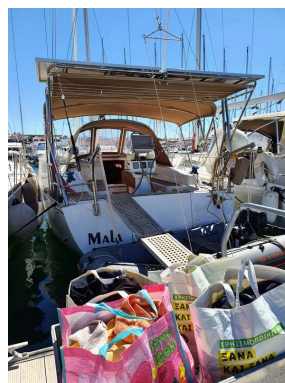
po treh tednih spet v marini; v Turčiji po cca 12 letih prvič

recepčija marine je tukaj kapitaneria

marinin program ne pozna Slovenije, smo kar USA receptor pravi, da je to čisto ok, ker njihov program napiše vedno USA za vse države, ki so izven Turčije

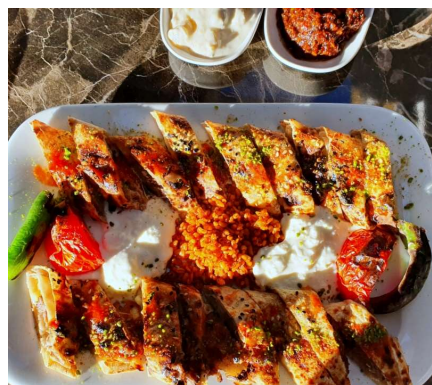
pranje je tukaj kar drago; 8kg perila za pranje+sušenje je 200TL, to je cca 11€

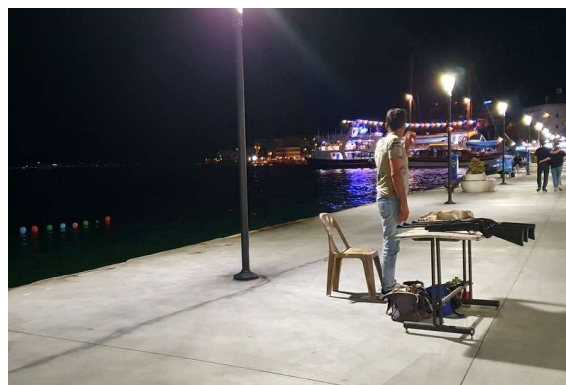
pogled na marino s ceste

pide na metre

pečeno v testu meso, paradižnik, paprika ...+ priloge, okusno

streljanje z zračno puško na balone ...nekateri so bili zelo uspešni :)

ob rivi je rock skupina privabila mlado in staro ... glasba je bila iz najin let :)

skupina 210 v elementu

živahna promenada še ob polnoči ...

še malo rocka v marinskem lokalu

15. september 2022, četrtek

Češme

Danes bi po planu morala zapustiti Češme, pa jih nisva. Pokličeva v marino in podaljšava. Ne gre se nama iz mesta, ki je lepo urejeno in kjer imava na enem koncu vse. Kako drugače je tu, kot v razlupani Grčiji. Edina slabost napram Grčiji je cena marine, kot sva ugotavljala že včeraj. Če pa primerjam storitev, ki jo v tej marini dobiva v primerjavi z Atenami, pa tistih nekaj evrov razlike takoj splahni. Tam sva bila usred ničega, tukaj sva v centru dogajanja. Da ne govorim o ceni marine v Dubrovniku (ki je tudi usred ničega) in je še bistveno dražja od tukajšnje!

Če sva že v centru dogajanja, pa izkoristiva to. Najprej na zajtrk preko ceste. Spet se najeva za cel teden. Za manj, kot deset evrov. Oba. Potem pa v šoping. Jaz si moram kupiti nekaj toplih oblačil. Na barki nimam nič z dolgimi rokavi, jeseni pa zvečer ni več preklemansko vroče. Uspe mi. Za štiri zimska oblačila in nekaj malenkosti plačam manj kot 80 evrov. V (ob)marinskem shopping mallu s samimi renomiranimi blagovnimi znamkami.

Potem je ogled trdnjave izpred pol tisočletja. Odlično je restavrirana (kje ste Grki z vašimi na kup zmetanimi kamni?) in lepe razglede nudi z vrha. Do vrha je pri 26 stopinjah Celzija krepkih 200 stopnic. Ker je do vrha več poti, sva izbirala tiste v senci. In potem še toliko stopnic tudi nazaj do vhoda, sic. Še dobro, da je vmes nekaj muzejev v globokem hladu (kar vročine ne zadržijo metrski zidovi, ko odpihnejo klima naprave). Vstopnina slabe 3 evre je vsekakor zelo korektna za to, kar imajo muzeji in trdnjava za pokazati.

Češme pomeni vodnjak. V srbsčini. In ker so se Turki očitno tudi to besedo naučili od Srbov, so v mestu njim v čast postavili nekaj starih vodnjakov, enega celo skoraj na vrhu trdnjave. Ko pa smo že pri lingvistiki, kar nekaj policajk po mestu se je sprehajalo z napisom na hrbtu: Zabita. Ker Slovenci Turkov preverjeno nismo učili jezika, pošpegam v wikipedio. Zabita se prevede v slovenščino kot mestno redarstvo. Mogoče bi pa našemu vrlemu županu bilo potrebno prišepniti, da redarke, ki po LJublani pišejo globe za napačno parkiranje, primerno označi.

Po tako naporni ekskurziji se prileže pивce. Ali pa dva. Zanj. In sladoled zanjo. Potem pa v lov za internetom. Pri Turk Telekomu se spet zaplete. Tokrat ponovno ne z znanjem angleščine, ampak s poznavanjem lastnih storitev. Joj! Na koncu obupam in odidem. To bomo reševali kdaj drugič kje drugje.

Ne odideva pa iz oštarije, dokler ne pojeva večerje. Ampak. Tam sem se pa spet osmodil. Jedilnik je kot telefonski imenik in na koncu si izberem (po metodi eci-peci-pec) orado na žaru. Pa je bila to brca v temo. Sicer povsem korektna riba je bila pripravljena na dalmatinski način, Brez okusa s kostmi in glavo vred. Še dobro, da je Vesna naročila nekaj zadev, da sem si na koncu lahko malo popravil okus s tem kar ona ni mogla pojesti. Vse, kar je naročila, je bilo odlično. No, za mene. Za Vesno gambas al ajillo s čebulo niso bili ravno prvovrstna izbira.

Po večerji se je potrebno malo sprehoditi. Da se hrana prebavi. Cilj je Mala, da odloživa še tri polne in težke vreče robe (tudi v drogeriji sva ugotavljala, kako je vse poceni in kupovala na zalogo). In po Mali je cilj, kaj bi drugega, kot kafič. Še kak koktajlček (zanjo) in pивce (zanj) je treba popiti. Koledarski dan traja do polnoči. Voila!

Češme = po srbsko pipe, vodnjak kjer si natočiš/piješ vodo

poslikava na steni

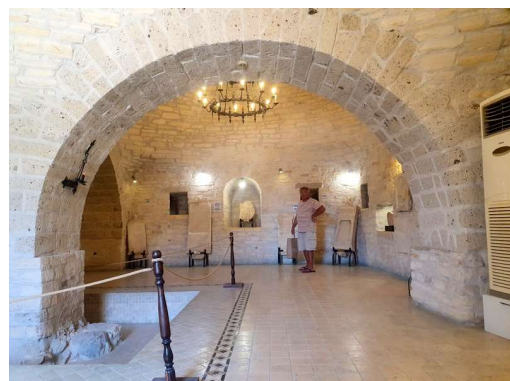
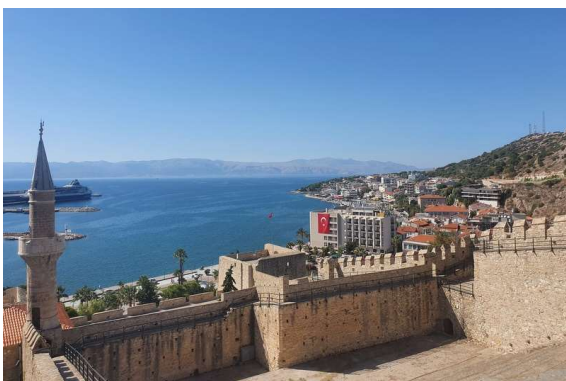
znotraj trdnjave urejeni vrtovi

neskončno veliko stopnic sem in tja ...

pa še nekaj fotografij iz trdnjave

v muzeju imajo klimo

pogled na našo marino; prednost te marine je to, da je v centru mesta in ne potrebuješ nobenega prevoza

zabita policija

Hasan Paşa v družbi leva in simpatične mamice z otročkom ter očkom

kozice na vroči plošči; pečeno čebulo je pojedel Tone; manti so turški tortelini, polivka je iz jogurta in začimb=dobro!!!

16. september 2022, petek

Češme - Pirlanta

Danes pa res greva dalje. Ampak, najprej na zajtrk. Tak, 3XL. Pa zavijeva v mesto in se čudiva množici zastav. Očitno je v Turčiji drugi najbolj donosen posel šivanje zastav. Prvi je definitivno biti agent za clear-in. In ko tako zavijeva na glavni trg, je tam proslava z govori in petjem, nastopajo otroci, političarke in vojaki. Tipična proslava, kot jih pozna tudi iz Grčije (le kdo se je od koga učil?). Le to mi ni jasno, zakaj so po koncu govoranc in začetku dogajanja na morju zaigrali rusko Kalinko (v turščini).

Dogajanje na morju je bilo pestro. Za četrto ure je bilo v luki dovoljeno vse. Gliserji so delali piruete s polno hitrostjo in s tem naredili še večje valove kot ribiči (ki znajo biti precej zoporni s svojim neprilagojenim vplutjem v luke). Obalna straža se je šla ognjemet in v zrak so streljali rdeče signalne rakete, na palubi razporedili signalne bakle in na krmo postavili signale dimne bombe. Najbrž jim je vsem že potekel rok trajanja. Vse to so gasili vodni gasilci z močnimi curki vode iz svojih vodnih topov. Na srečo ali po čudežu se ni zgodila nobena nesreča. Kako jim je to uspelo, ostaja velika uganka.

In zakaj je bila proslava? Danes mineva natanko 100 let, ko so Turki 16. septembra 1920 osvobodili Češme izpod Grške okupacije. Grčija je namreč takoj po prvi svetovni vojni napadla Turčijo in zasedla vzhodno Trakijo in zahodno Anatolijo ter začela z pogrčevanjem Turkov. Ti so se uprli in v treh letih Grke tudi nagnali iz okupiranih ozemelj.

V Carefouru nakupiva robe za naslednja dva tedna (ko bova morala nekam na črpanje dreka in bo spet prilika za šoping). Imajo kar lepo izbiro kraljevih mesnin. Zanimivo se nama je zdelo pa, da ne prodajajo ptičjega mesa. Če se kuretina sploh šteje za meso? V Grčiji lepo piše nad prodajalnami "Mesarnica in ptičarnica". Če to piše, potem se dobi tudi kokošje meso. Če piše samo "Kreopoleo", mesarnica, ptičjih zadev velikokrat ne prodajajo.

Glede turščine sem postal že kar lingvistični strokovnjak. V Carefouru sem se spet naučil nekaj novega. Turki so sami priznali, da so se jezika učili pri Srbih. To se lepo vidi iz njihovih izdelkov. Kako bi si sicer lahko razlagal, da prodajajo ajvar in lutenico, pri čemer je pri obeh produktih pod nazivom še pripis "balkanska omaka". Tukaj dileme ni več. QED.

Pa na pumpanje dreka. Tokrat je to na črpalki, kar se mi zdi logično. Ampak. Črpalkar je strokovnjak samo za točenje goriva. Za pumpanje dreka imajo strokovnjakinjo, marinerko. Ta pride brez čelade in odsevnega jopiča ima pa na sebi rešilni jopič. Verjetno se boji, da bo padla v greznico. Z rešilnim jopičem bo potem v dreku samo do vratu.

Me pa takoj pred postopkom vpraša, ali imam poln ali prazen tank. Verjetno zato, da se ne trudi z delom, če potrebujeva samo potrdilo. No, midva sva resna, strumno ji odgovorim "poln". Pa naštima mašino in začne s pumpanjem. Cev je tako nova, da se lepo vidi, da pumpa samo vodo. Pa je to ne moti. Pumpa pač. In na koncu vpraša, koliko naj napiše, da je izpumpala? Hja, vse je to samo igra...

Prestaviva se v bližnji zaliv. Na kopanje. Dva dni bodo južni vetrovi, tako da imava lepo priliko si ogledati zalive in plaže, ki so obrnjeni na sever in v času meltemija out of reach za nas. Po dvodnevni požrtijah po oštarijah danes kar paše svinjski kotlet na žaru. In kozarček vina namesto neštevno mnogo steklenic piva po večerji.

najprej je proslava, šele potem bo zajtrk

šolarčki pripravljani z zastavami, godbeniki so svoje že odigrali

v zraku je eksplodiralo kar nekaj raket

proslava se nadaljuje na morju

s full gasom po zalivu sem in tja... morje razburkano, kar nekaj pljuskov je priletelo med gledalce

...in potem je vse tiho in mirno bilo, sledil je tradicionalni turški zajtrk

v Carefourju se dobi tudi pršut, slanina, svinjske hrenovke ipd... o ceni ne bi govorila; kupila pa tudi nisva, imava še nekaj zaloge :)

v naši marini imamo tudi tako jadrnico

zastave vsepovsod

stari del Češme = ogromno oštarij, trgovin ...

zvrhani kupi sladoleda; poizkusila sem kostanjev sladoled; odličen je bil in kostanja je bilo zelo veliko notri

zaključek dneva z grško svinjsko vratovino in balkanskimi omakami ter kajmakom

17. september 2022, sobota

Pirlanta

Celo dopoldne premišljujeva šud-vi-stej-or-šud-vi-go? Veter je za smer proti severu, a ker nameravava potem nadaljevati proti jugu, si tako samo podaljšujeva pot. Ampak, nekam bi pa vseeno šla. Na koncu se nama zgodi tisto, kar se je zgodilo miški, ki se ni mogla odločiti med sirčkom in salamicom. Ostaneva kjer sva. Ta odločitev je izvedena ob dveh popoldan. In je dokončna.

Zaliv, kjer je prostora za vsaj petdeset bark se je precej napolnil. Vikend je in prišli so dnevni izletniki iz bližnje marine. Na višku "gužve" nas je deset. Najbližji sosed je oddaljen sto metrov. Bojim se, da je to eden zadnjih zalivov, kjer se lahko tako preseravava s prostorom in privatnostjo. Ko bova prišla v čarterske vode, bova pela drugačne pesmi.

Vesna noče v morje, ki ima samo 23 stopinj, jaz lepo zaplavam okoli barke. Oba tudi nekaj narediva v pisarni, večino časa pa počivava. Ipak je sobota.

Počivava in opazujeva okolico. Hafen kino je postregel z reševalno akcijo blazine in kopalca, ki ju je veter odnesel na odprto. Reševalci so Švicarji. To je druga neturška barka, ki sva jo videla, prva je bila avstralska pri Ayvaliku. No, če naju spomin ne vara. Kako so si vse skupaj zamislili, vedo le oni, nama ni bilo nič jasno. Itak je reševanje uspelo šele v drugem poskusu. Blazino je pač težko ujeti, če greš ponjo z veliko hitrostjo in jo loviš na odvetni strani...

Ali greva jutri naprej ali nazaj ali ostaneva tukaj bo povedal čas. In ta čas ni današnji.

avtodomarji

simpatična jadrnica

pobiranje napihljive blazine

na plaži kar dosti ljudi - vikend je ... dosti jadrnic je prišlo samo na kopanje, sklepam, da so šle potem nazaj v marino

18. september 2022, nedelja

Pirlanta - Negris koyu

Nočeva na sever, torej greva v orco. Zelo redko to počnem. Vala je precej, vetra niti ne. Zaradi vala ne morem ostro v veter, potrebno je narediti obrat. Ali pa končati na čereh. Odločim se za prvo možnost. In potem se od cilja oddaljujeva, sic. Hja, bolj ostro kot 60 stopinj v veter se ne da pluti proti takemu valu.

Tri cilje imava. Odvisno od gužve. Zadnji je sidrišče v blatu pred marino Teos. Pa sva zadovoljna kar s prvim ciljem. Morje je turkizno, zaliv je približno dobro zaščiten pred dnevnim južnim in nočnim severnim vetrom, le sama nisva. Deset nas je in kaj več kot še nekaj bark v ta zaliv ne gre. Brez vezanja na obalo, seveda. Zvečer dobiva soseda čisto blizu, preblizu. Izgleda bolj začetnik pri sidranju. Lokacijo je izbral napačno, verige je dal premalo v vodo in sploh je ni zategnil. Upam, da ne bova ponoči imela težav. Nočem pa mu soliti pameti. Hja, prihajava v področje "Croatia style anchoring", kot se nekoč izrazil neki Anglež. Tega nisva več vajena.

Mene morje premami, res je kot v bazenu. Še temperatura je malo višja kot včeraj, 24 stopinj ima. Po kosilu skočim v vodo in za moje standarde kar dolgo plavam. Za Vesno je to še vedno prehladno. Jutri jo peljem v toplice. Hot springs. Podobno, kot je na Evoji, naj bi bilo tudi tukaj. Topla voda teče v (mrzlo) morje. Pred mnogimi leti teh izvirov nisva okusila, pa se ne spomnim več ali ni bilo prostora za sidranje ali pa ni bilo časa ali pa je bilo kaj drugega. Bova videla, kako bo letos.

Šele zvečer sem izvedel, da je bilo v Češmah evropsko prvenstvo v razredu 470, kjer sta nastopila tudi naša dva

predstavnika in se tudi dobro uvrstila. Škoda. Če bi to vedela prej, bi ju sigurno šla pogledat. In navijat. Četudi bi zato plula na sever.

Negris koyu

tudi to se najde ... na koncu zaliva ena stara razpadajoča hiša .. zanimivo za turške razmere

Ob pol sedmih zvečer so še prihajala plovila

19. september 2022, ponedelj

Negris koyu - Kormen

Ponoči ni bilo težav s sosedom. Jutro je idilično, po zajtrku greva oba v vodo, Vesna za dalj časa. Očitno je tukaj morje tudi zanjo že dovolj toplo. Opoldne, ko se dvigne nekaj vetra, izplujeva. In plujeva z vetrom. Lepo počasi, nikamor se nama ne mudi. Danes je v planu dvajset, milj, morda nekaj več, če bo v ciljnem zalivu gužva.

Če sva včeraj cikcakala med nasadi ribjih farm, danes cikcakava med vojaškimi ladjami. Vsaj šest sva jih naštela. Izgleda, da imajo manevre. Pa se ne dajo motiti, ko turisti plujemo med njimi. Kmalu ugotoviva, da so to NATO manevri. Med drugim se izognem španski letalonosilki, ki mi je točno na poti in pluta skoraj na mestu.

Ni se prav enostavno v 2 Bf precej krmnega vetra s hitrostjo med dvema in štirimi vozli izogibati plavajočim in premikajočim mestom in zato plujeva precej blizu ladje. Nekaj sto metrov stran sva, ko nad naju prihrumita dva lovca in potem naredita obrat (skoraj) preko grških teritorialnih voda. Pa bo spet incident, si rečeva. In se zmotiva. Letali sta španski, ne turški. Po obratu pristane na letalonosilki. No, to je bilo (vsaj zame) doživetje. Prvič sem čisto od blizu in sploh v živo videl, kako pristane VTOL letalo na letalonosilko. Razen hrupa je bilo vredno, da se ladji nisem preveč izogibal.

Namenjena sva bila v zaliv z vreli tople vode. Bal sem se gužve, že s karte se vidi, da prostora ni veliko. In res ga ni. Ampak. V zalivu ni nikogar in lahko se sidrava čisto na sredini. Potem je prostora dovolj.

Vesna gre takoj v raziskovanje ali je "hot springs" nategunac ali ne. Ni nategunac! Morje okoli izvirov ima vsaj 30 stopinj, raje več. Pravi, da ji je bilo pošteno vroče. In končno je uživala v toplem morju. In videla nekaj lepih morskih zvezd, kar je neke vrste poživitev po tolikih brezplodnih snorkljanjih.

Zaliv je na forumih opisan kot zaliv brez neta. Res je. Ampak, pozabili so napisati precizno: brez turškega neta. Midva se priključiva na grški Cosmote, ki ga loviva iz oddajnika na Samosu, nasproti zaliva. Deluje spodobno, pač razdalji primerno. In spet sva na euroroamingu. Ker je to najbolj zaščiten zaliv na tem delu obale in ker sva sama in ker imava net, je odločitev jasna. Danes bova prespala kar tukaj. Jutri imava zato nekaj milj več plovbe, a nič zato.

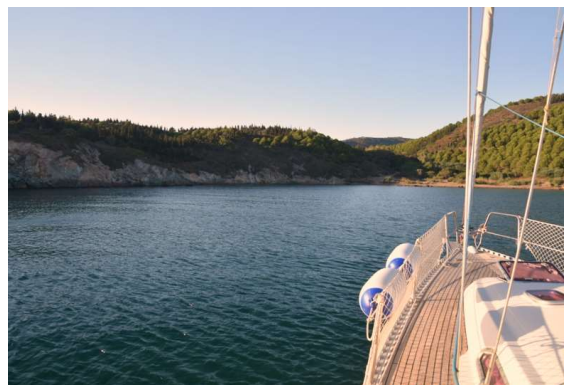
gužva na sidrišču Negrís Koyu

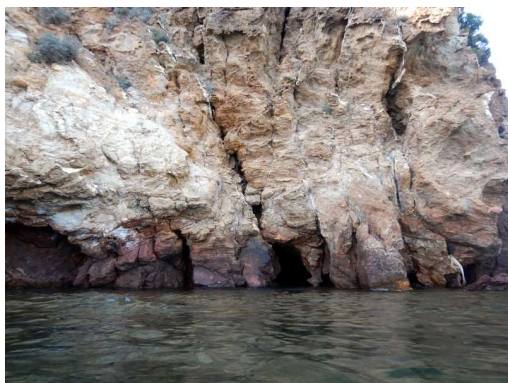
skromen izplen v zalivu Negrís

peščena roža, lepa

ožji zaliv Kormen v katerem bova prenočila

pri tej luknji je bilo najbolj toplo morje...vredno obiska, sploh, ker ni turistično oblegan

mehurčki zraka vsepovsod

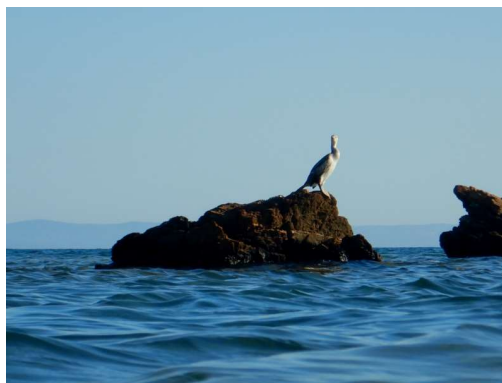
.... kot drobni kristali ...

Mala še vedno sama na sidrišču Kormen

na toplem koncu zaliva je bilo kar dosti rib ...

izmenjala sva si pogled in potem je odletel

20. september 2022, torek

Kormen - Cukurcuk

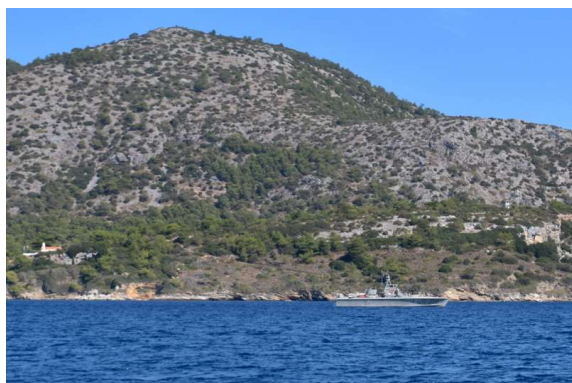
Nisva bila sama v zalivu, kot sem mislil, da bova. Ob osmih (že krepko ponoči) pride še ena jadrnica. V tako majhnem zalivu, obdanem s čermi, se je težko sidrati, še posebej, ker sva midva zasedla najboljše mesto. In za povrh je to ponoči brez lune. Uro in pol traja njihova procedura. Med drugim eden član posadke celo skoči v vodo v morje in odplava z vrvjo do obale, kjer pa se nima (v temi) kje privezat. Še dobro, da se ni nataknil na morske ježke ali opraskal na čereh. No, na koncu se le sidrajo in to v redu.

Zjutraj me zbudi budilka in še pred zoro izplujeva. Ne bi se rada sidrala ponoči, sinočnja lekcija je bila poučna. Dopoldan je vetra malo, 2-3 Bf od zadaj. Motorsailava, sicer bi bila prepočasna. Tako mislim jaz. Ne pa tudi veter. Opoldne se dvigne in imava 4-5 Bf skoraj čisto krmnega vetra. Drugo polovico poti sva hitra in namesto ob planiranih sedmih zvečer, sva sidrana že ob štirih. Hja, čisto lahko bi pujala tudi dopoldan s tremi vozli. Vse bi nadoknadila popoldan.

Kar v prvem zalivu pred marino Didime se sidrava in nameniva se na kopanje. Ura je primerna, ni pa primerna prosojnost vode. Vsaj zame ne. S kopanjem torej ne bo nič, na sporedu je službovanje.

Kar zajeten del poti nisva imela nobenega izmed turških operaterjev in iz zagate naju je reševala dobra stara EU s svojim euroroamingom pri sosedih. Cosmote v vsako grško vas! Tudi na otočkih z nekaj prebivalci imajo svoj oddajnik. In midva plujeva v njihovi bližini.

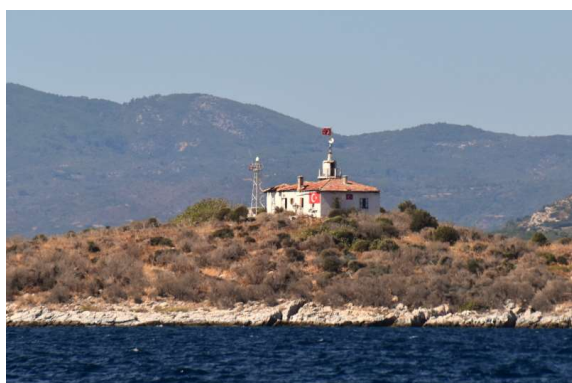
Še posebej proti koncu dneva, ko naletiva na turške ribje farme. Sredi morja so, ne v zalivih. In veliko jih je. Neugodno, če letiš proti tem pastem s polnimi jadri z metuljčkom v petih boforih. Ampak. Zavijeva preko meje in v Grčiji je vse prazno. Njim se ne ljubi ukvarjat z ribogojništvom. Se ne splača, bi bilo potrebno delati. Tudi zato so v EU gojene ribe nekajkrat dražje, kot v Turčiji.

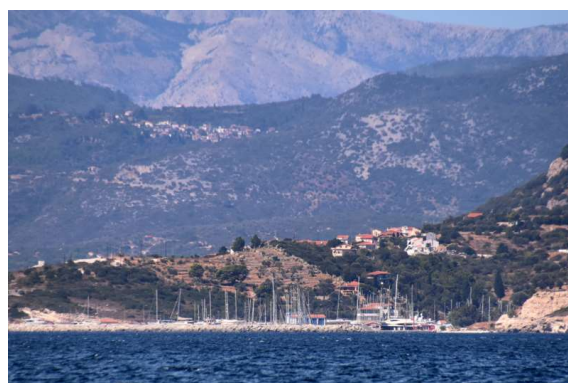
po dobrih treh mesecih spet pri Samosu ... tokrat ga gledava s turške strani; grški coast guard budno spremlja najino plovbo

otoček s svetilnikom v zalivu med GR in TR pripada Turkom....

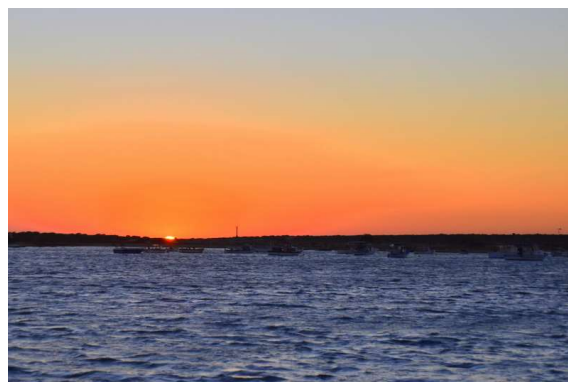
bivši svetilnik je nadomestil novodobni svetilnik; škoda, da starega puščajo počasi propadati

Pithagorio marina maham Damirju, ki je sedaj tam v marini

ves čas sem budno opazovala, pa nisem na tej strani Samosa videla nobene zastave niti cerkve ... hm, očitno že slabo vidim? na turški strani pa veselo plapolja zastava

zaliv Cukurcuk v katerem sva danes sidrana je poln manjših čolničev

21. september 2022, sredo

Cukurcuk - Talianaki

Danes je na sporedu ogled nekaterih včerajšnjih rezervnih lokacij. Če bi bila gužva in bi bila pozna. Ampak. Ni bilo potrebe, sama sva bila že kar na prvem sidrišču. Tudi danes na celi poti ne srečava niti ene jadrnice. Nič. Nula. Tipota. Hič bir Šey. Vsa sidrišča so pa varna na meltemi in z mivko po tleh. Ter velika. Ja, to je obala, ki je jadralcem (ki ne prenočujejo v marinah) prijetna.

Na koncu ostaneva v popolnoma zaprtem zalivu, globokem nekaj metrov z ravnim mivkastim dnom, kjer sidro prime odlično. Ne ljubi se nama dalje. Bojiva se, da bo Turčije prehitro zmanjkalo, če bova preveč divjala.

Na obali je avtodomarski kamp. In en hermit s kantino in znanjem angleščine. Najprej planirava, da greva k njemu nekaj pojesti, pa se nama kasneje ne ljubi. In še veter se je toliko dvignil, da bi naju morda lahko slučajno med dingiranjem malo poškopilo morje. To je le izgovor, oba veva to. Ne ljubi se nama. Še zakuriti se mi ne ljubi za večerjo. Počivava. Počivava, a od česa le bi lahko bila utrujena? Ej, le kje je mladostna zagnanost?

Popoldne se za nama sidrata Nemca. Tretja neturška jadrnica v Turčiji letos. Bal sem se gužve, a je doslej po zalivih in na morju še nisva doživela (ribje farme in letalonosilke ne spadajo med pleasure craft). Upam, da tako ostane čim dlje.

Z obale se sliši zborovsko petje. Očitno je družina pevcev skupaj odšla na dopust. V senci dreves sedijo in pojejo. Zelo prijetno. Neprimerno lepše, kot kadar na obali navijajo glasbo po lokalih.

zjutraj so začeli čolnički počasi odhajati na ribolov....motorček delal tk-tk-tk-tk-tk-

ponoči je hotel zgledal kot kruzerica

zgleda bolj slabo, da se je v mrežo kaj ujelo

Didim marina

očitno je na tem koncu več ali manj že konec turistične sezone...ležalnice masovno pospravljajo na zimski spanec

Didim ima tudi manjši amfiteater

guletke imajo le še peščico turistov; na eni sva uspela prešteti slabih 10; očitno se jim splača imeti izlet tudi za tako majhno število turistov

neumorni surfar

najino sidrišče gleda na kamp; zelo veliko je kampov z avtodomi in šotori/prikolicami

ležalnikov ni več, ostali so le še senčniki

družba na obali (zelo zoom fotka) je veselo prepevala s šolanimi glasovi

med drevesi skrita kantina

22. september 2022, četrtek

Talianaki - Kazikli (Paradise Bay)

Imava primanjkljaj sveže hrane in višek smeti. Šest milj stran, na koncu zaliva, je market. Odjadrava, še preden se dvigne premočan veter v nos. Na sidrišču je prostora neskončno, mirno je in primerno za nakupovanje. Še posebej, ker je danes tržni dan v na cesti ob velikem Migrosu. In ob Migrosu je tudi oštarija za hitro kosilo.

Ni bilo pa vse tako lepo, kot sva si predstavljala. Ob povratku vidim, da je naš čolniček postal igrača za vaške otroke. Še dobro, da so premajhni, da bi lahko prižgali motor! Pa to njihovo skakanje po dingiju načeloma tudi ne bi bilo tako hudo, če bi motor potem, ko sem se odpeljal na barko po smeti, še vedno delal. Pa ni. Tik preden sem se vrnil s smetmi na obalo je crknil in nazaj grede je bilo potrebno veslati. Na srečo je zaliv zaščiten pred vetrom in sem to enostavno izvedel, če bi pihalo, kot je pihalo na odprtem, bi pristal v Libiji. Jutri sledi (verjetno) razstavljanje uplinjača...

Prestaviva se v zaliv, ki ga biblija imenuje rajski zaliv. Z vetrom in s skrajšanimi jadri. V drugi polovici samo s fino skrajšanim glavnim jadrom in sprayhoodom. Sedmica se je naredila, stalnih 30+ vozlov namerim zadnjo miljo, preden se

skrijemo za kopno. Na sidrišču je mirno in skoraj ne piha. Hja, rajski zaliv (po Rodovo). Itak je bilo pa nekaj takega za pričakovati, vse naokoli je globok gozd. Če bi pihalo, bi bila golotina, kot je na kikladskih otokih.

Ker sva kupila sveže meso, zakuriva roštilj. Ravno, ko začnem peči, pride naokoli oštir Kaptan Han na velikem gumenjaku in naju vabi k sebi. Tja in nazaj naju pelje ali pa se sama odpeljeva in nudi vodo in elektriko na privezu. In večerjo. Slednjo proti plačilu. Odprem pokrov roštilja, da se lahko sam prepriča, da iz te moke ne bo kruha. Mejbi-tumorou, dodam. Pa še kar kroži in si ogleduje chefa Tončka. Ali pa voha prijetne vonjave, kdo ve.

Že zjutraj mi Vesna pokaže tabelo živil, ki imajo vpliv na sladkorno. Tega se bo potrebno držati, za zdravje je treba skrbeti. Na seznamu lepo piše, da ima pol firtla vina 3 g ogljikovih hidratov, pol banane pa 15 g. Torej se enostavno odpovem banani in lahko spijem skoraj dve flaški vinca rujnega. Po večerji (brez banane) takoj in zavzeto začnem z zdravljenjem.

danes tržni dan v mestecu Sapli ada; me je že mikalo, da poizkusim kakšne so roza olive

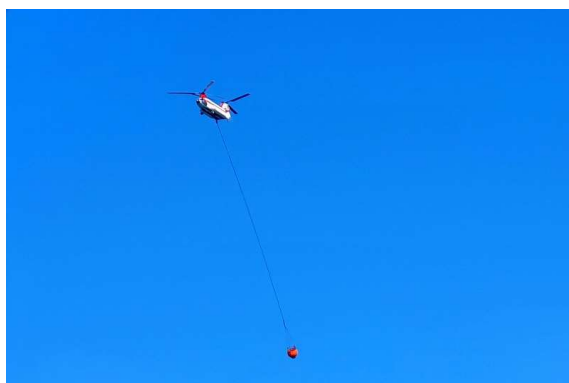
začimbe, čaji ...

sidrišče pred mestecem Sapli Ada ; druga jadrnica je turška in je naprodaj

saj ne vem kako bi temu rekli? mesto Sapli Ada? mestece? zgornji del je videti še v gradnji ...

nad nama je krožil dokaj nizko, pa nikjer ni bilo videti, da bi kje gorelo

Heikell pravi, da je to Paradise bay

na sidrišču smo 4 jadrnice in en katamaran

danes za spremembo na roštilju ni svinje ampak govedina, ovčka, piščanec in nekaj zelenjave

23. september 2022, petek

Kazikli (Paradise Bay) - Kazikli Iskelezi

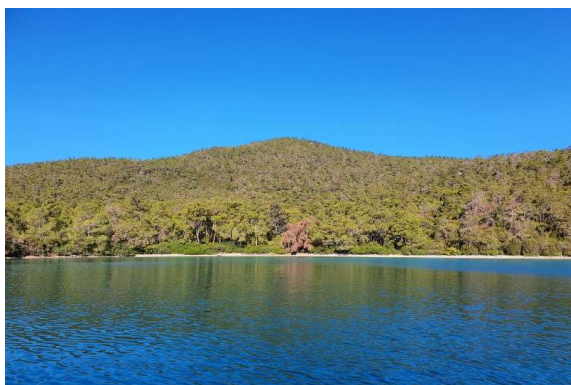
Čudovito, a hladno jutro. Popolna bonaca, prijetno sonce. Okolica, kot bi bila na jezeru. Sosedje se kopajo, nama ni to te zabave. Iz dveh razlogov. Voda ni ravno prozorna (vidljivost je 4-5 metrov) in temperatura zraka je rahlo prenizka. Zato se lotim servisiranja outboarda. Postal sem že kar strokovnjak za te zadeve, napako najdem takoj in jo tudi takoj odpravim. Otročad mi je včeraj med njihovo igro na našem čolničku napol zaprla ventil za gorivo. Mulci! jaz ga nikoli ne zapiram in včeraj, ko je motor crknil, sploh nisem pomislil na to možnost. Ah, sem se pa vsaj malo razmigel z veslanjem...

Pred oštarijo Kaptan Han (ime nima nobene veze s svetovno franšizo kitajskih oštarij) so boje in oštir nama lastnoročno z dingijem pobere štrik in ga natakne na bitev. To je zastoj. Tudi privez na pomol bi bil zastoj in v ceni vključuje elektriko in vodo. Le pričakuje se, da bova spila pivce-al-pa-dva pri njemu. Mah, bova. In kaj pajsnila tudi. Itak morava nekam zaviti, oglja za roštilj nama počasi zmanjkuje, niti v Grčiji, niti tukaj pa briketov ni za dobiti za vsakim ovinkom.

Da preveriva ponudbo in cene, se najprej ustaviva na kosilu pri našem oštirju. Lepo se najeva za desetaka. Potem pa na sprehod. Nameniva se do vasice, slabih 5 km stran. V breg! Prometa ni veliko, ga je pa dovolj, da ravno po sredi ceste ne moreva hoditi. In ga je dovolj, da naju v uri-ali-toliko vsaj deset mimovozečih pobara, če potrebujeva prevoz. Tako je, kot takrat, ko sva bila v Polineziji. Lepo. Jasno, da jih vse po vrsti grobo zavrneva, midva sva vendar šla na sprehod. Noge je potrebno pretegniti.

Oštir našla Vesnin telefon s kreditom preko svoje bančne aplikacije in ji za povrhu aktivira paket za naslednji mesec. Tega mojstri v Turk Telekomu v Češmah niso znali narediti in so strumno trdili, da kaj takega sploh ni možno. No, je možno. Po novem tako sploh ni več potrebe, da bi šla v prestižno marino D Marin v Didim, samo zato, da dokupiva internet. Nekje v naslednjem tednu še plačava pump out dreka in spet lahko dva tedna bivava v naravi, če se nama tako zahoče.

Že za kosilo sva jedla nekaj odličnih predjedi, za večerjo tudi. Meni je bil najbolj všeč kozji jogurt z začimbami. In za povrhu nama zvečer oštir predlaga še na saču pečeno ovčko v omaki. Mljask! Sač sva pomazala z lepinjo. Cena? Nekaj takega, kot za fast food v Ljubljani. Enolična grška hrana je že zdavnaj pozabljena.

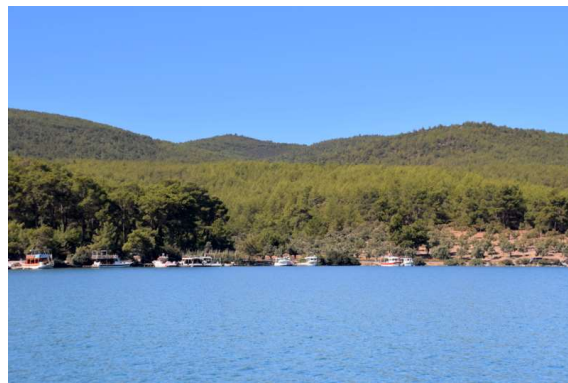
pitje jutranje kave s pogledom na borov gozd

ves čas sva ugotavljala od kje so ljudje, ki trenirajo hitro hojo, saj ničesar ni bilo videti naokoli.... no, kakšnih 500 m naprej sva pa zagledala počitniški/vikendaški kompleks

Mandalya marina je marina z enim pomolom, skoraj prazna

na konci Kazikli zaliva je Kaptanhan oštarija z butičnim hotelom (tako se predstavlja)

Kaptanhan oštarija nudi brezplačne boje, spodobi se, da greš k njim jesti; sicer pa itak ni bilo nobene druge oštarije v radiusu 5 km

Mala na boji

sirov burek z meto, na turški način „baba ganuš“ (jajševci) in haydari (sir+jogurt+začimbe); veliko mezejev je na različico različnih jogurtov in sirov, skute

nekoč je bil mlin na veter ali pa kakšno skladišče?

oljke vsepovsod; liter olivnega olja dobiš za cca 5 eurov

vasica do katere sva se namenila, pa premislila na več kot pol poti; med potjo so nama vozniki ves čas nudili prevoz

na sredi asfalta bogomolka z zanimivo senco :)

sach kavurma: pečena jagnjetina in potem dodana zelenjava; to je porcija za dve osebi; pod pitami je še dodatno skrito meso; za predjed pa sva vzela še kozji jogurt z začimbami (rahlo pikantno) in pa dobila še extra pekoč feferon gratis

24. september 2022, sobota

Kazikli Iskelezi - Egesu marina Gulluk

Včeraj je bil praznik, danes je praznik, jutri bo praznik. Včeraj je bil zelo pomemben praznik, ekvinokcij (samo dvakrat na leto je tak praznik), danes je še bolj pomemben praznik, moj rojstni dan (ta je samo enkrat na leto - na srečo) in jutri bo spet zelo pomemben praznik, dan stripa. Vsak dan je praznik. In praznike je nujno potrebno praznovati (besedi praznik in praznovanje imata namreč isti koren). Zato začneva že sredi dneva, čim sva parkirana v marini. S kozarčkom (al pa dvema) južnoafriškega pinotaža.

In potem na sprehod v Gulluk. Na kosilo. In po kosilu na sprehod po Gulluku. In po sprehodu na večerno pijačko. Vesna na cocktail, jaz na Guinnessa (ker sem si prebral, da je temno pivo dvakrat bolj zdravilno, kot svetlo). Malo tudi ponavlja pri pijači (in tudi pri jedači), ker se prvič očitno nisva najbolje naučila.

V celem dnevu preživim kar nekaj ur na telefonu in aplikacijah za instant messaging. Veliko si imamo povedati s prijatelji in večina sogovornikov proslavlja današnji praznik. Ločeno od mene. Na svoji lokaciji. Bravo!

Bliža se konec sveta (če sem prav podučen, naj bi bilo to danes), zato se za vsak slučaj še pred koncem sveta vrneva na Malo. Zihr je zihr. Ob koncu sveta se bo čas ustavil, kot se je čas začel ob začetku sveta. Če bo res danes konec sveta, ne bom nikoli starejši, kot dvainšestdeset let. To je dobro. In še več: tudi po koncu sveta bom star natančno dvainšestdeset let. Vsak dan.

Na poti domov (še pred koncem sveta) sredi mesta srečava družino prašičev (no, ogledava si jo iz taksija), ki se mirno pasejo na enem izmed mnogih kontejnerjev ob cesti. Izgledajo mi kot divji prašiči. Vepri. Pa saj to je vendar razumljivo. V tem (za njih benignem, muslimanskem) okolju nimajo naravnih sovražnikov in se lahko v miru razmnožujejo. In to bodo lahko počeli v nedogled, če bo danes res konec sveta. Vendar. Če kljub vsem napovedim, še vedno ne bo konec sveta, se jim pa celo lahko zgodi, da se kar naenkrat iz skrivaštva pojavijo njihovi naravni sovražniki. In zakurijo roštilj.

Egesu marina v Gulluku ima 350 privezov

celo bazen ima, če je voda ogrevana, ne vem

pa nobel yacht salon ima

toliko različnih košev na kupunisem pa še videla koša za kruh? le zakaj je koš za kruh ločen od ostale hrane?bodo delali iz njega drobtine?

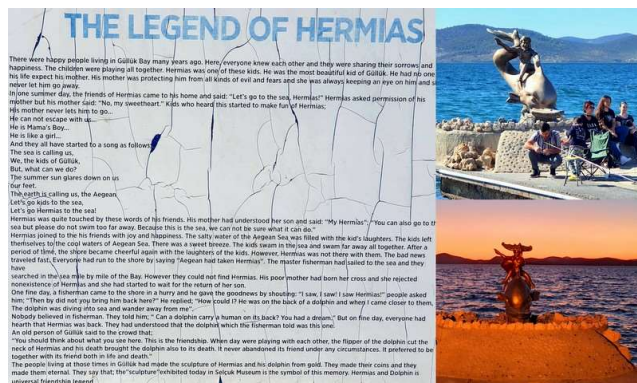
pa še pogled na marino s hribčka

luka Gulluk je namenjena ribičem in turističnim plovilom

točka za fotografiranje

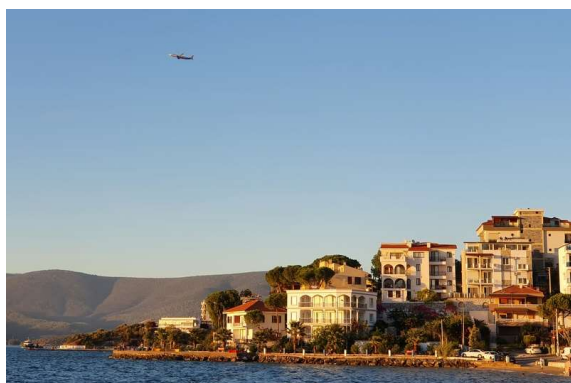
legenda o Hermiasu

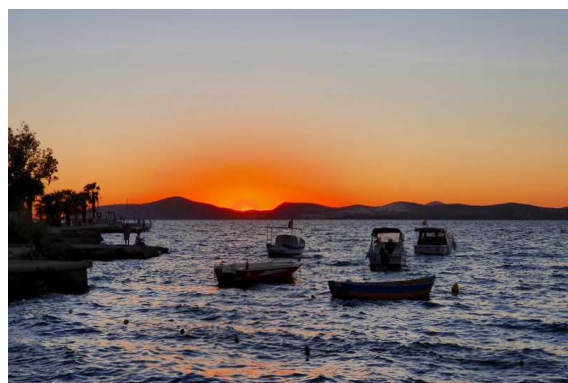
pozno večerni sprehod ob rivi

urejena plaža

samo 10km stran je letališče

ob sedmih zvečer je že konec dneva

25. september 2022, nedelja

Egesu marina Gulluk - Ilcak koyu, Salih adasi

Ni bilo konca sveta.

Jutro je čudovito, a dokaj hladno. Prija pitje kavnice na soncu. In potem prija dopoldanski sprehod po soncu v Gulluk. Malo manj prija opoldanski povratek s polnim nahrbtnikom robe. Vmes je bil na sporedu šoping v Migrosu in lovljenje rib v Balik marketu.

Vesna se med tem loti žehte in čiščenja notranjosti. Po povratku se jaz lotim pranja palube. Ja, to vse so opravila, ki sva jih včeraj po tehtnem premisleku prestavila na danes. Če bi res bilo konec sveta, je že bolje, da sva včeraj jedla in pila, kot pa delala.

Ob treh sva pripravljena, na izplutje. Še prej bi rada pridobila potrdilo, da sva izpumpala drek (no, vodo), ker sva ravno v marini, kjer imajo drekopumpnico. S tem potrdilom, se nama naslednja dva tedna ne bo potrebno ukvarjati z drekopumpom. Pa ne gre vse tako, kot sva si zamislila. Čas se tokrat ni ustavil (kaj šele končal). Ravno nasprotno. Teče zelo hitro. In v tem času se (razen čakanja marinerota in updatanja Windows na marinskem wifiju) ne zgodi veliko. Izplujeva četrto čez štiri, sic!

Danes ima prijatelj rojstni dan. In problem. Bolan je. Ne more nazdravljat. Hja, to je pa res smola. Ampak. Ima tudi srečo v nesreči. Ima dobrega prijatelja, ki mu nesebično priskoči na pomoč. Obljubil sem mu, da bom poskrbel za vse njegove pивske obveznosti. Saj, zato smo prijatelji, mar ne?

Da pa samo ne pije, zakuriva žarček in nanj postavi dve ribi. Drago in poceni. Draga je skakavka, modra riba, podobnega okusa kot mahi mahi, poceni je orada, bela riba. Poceni riba je boljša od drage ribe. Obe pa niti približno nista presežnika, spečeni sta na žaru. Mislim, da bom v bodoče pripravo rib prepustil ladijskemu kuharju, ki zna iz povprečne robe narediti odlično večerjo. Meni to ne uspeva. Riba na žgari, ne glede na ceno in cenjenost, je pač dolgočasnega okusa.

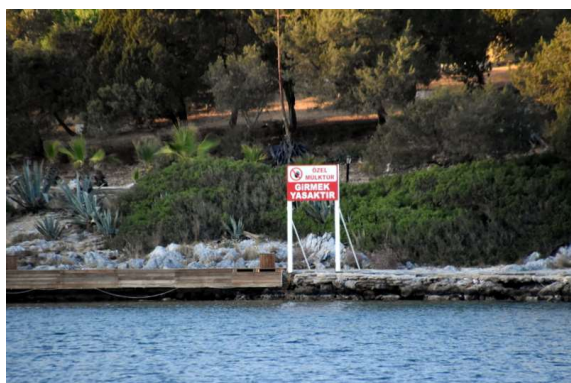
Kakorkoli, z Vesno poleg vsega ostalega, tudi zagnano proslavlja dan stripa in se že pripravlja na jutrišnje proslavljanje dneva drvarjev. Saj zdaj preverjeno še nekaj časa ne bo konca sveta.

zaliv Ilcak na otoku Salih sva že bila 29.9.2008 in takrat je menda imelo morje 27C

na sidrišču živa samo Mala, drugo plovilo je očitno tukaj že dalj časa

zaliv je privatna lastnina in na obali je nešteto tabel z napisi, da je prepovedano vstopiti

na obali je le ena vila in urejena t.i. zasebna plaža

toliko tabel z raznimi prepovedmi pa še nikjer nisem videla

26. september 2022, ponedeljek

Ilcak koyu, Salih adasi - Akcabuyek

Po zajtrku odrineva in si spotoma ogledujeva zalive, mimo katerih potujeva. Nekaj je praznih, nekaj nenormalno nagužvanih. To je letos prvič v Turčiji, da je toliko plovil na enem mestu, da so vsi vezani na obalo. In, zanimivo, v vodi so mooringi. Torej, pobereš mooring, privežeš kljun nanj in potem se vežeš z dvema dolgima vrvema na skale na obali. Glede na globino 30 m, je verjetno to tudi edina realna opcija. Ni nama pa jasno ali so mooringi privatni ali javni. Itak pa so ob najinem mimoplovu vsi zasedeni.

Morje je iz milje v miljo lepše, ribje farme so preteklost. Delfini so realnost. Srečava večjo grupo precej velikih delfinov. No, saj delfine vidiva skoraj vsak dan. Današnje srečanje je bilo posebno zato, ker so delfini skupinsko skakali iz morja. In to dokaj visoko in daleč. Ogromne mrcine! Lepo.

Pavzo za kopanje narediva na otočku Čatalada, kjer je voda kristalno čista in ne motna, kot sva jo imela zadnji teden. Jaz takoj skočim v morje, Vesna si premisli. Kriv je termometer. Morje je za ta letni čas in za to geografsko širino neobičajno

hladno. Samo 22 stopinj nameriva.

Po kopanju in službovanju (Vesna je službovala tudi med plovbo) se prestaviva nekaj milj naprej, v enega izmed zalivov na rtu med Bodrumom in Kosom. In spet vidiva čredni nagon. Zaliv ima dva kraka, eden je poln plovil, drugi gosti samo eno jadrnico. In po novem še Malo. Morje je tudi tukaj bistro, vidi se vsaka malenkost na 6 m oddaljenem dnu. Upam, da naju bo taka voda spremljala tudi v bodoče. Res sem bil že sit morja, ki ni nič lepše, kot v Portorožu. Saj ne, da bi ves čas čofotal, ampak od časa do časa pe vseeno prija malo plavanja.

Na obalo zvečer ne pojdeva, roštilja ne kuriva. Čisto navaden večer si privoščiva ob dobri turški pljučni pečenki v vinski omaki in v družbi francoskega vina. Praznovanje dneva gozdarjev je tako spravljeno pod streho. Jutri je na vrsti praznovanje dneva šala.

lep zaliv, voda sicer ne kristalna; je pa zanimiva obala, videz zapuščenega manjšega naselja

barka zraven barke, vsi vezani na boje; verjetno vse zasebne; kot v parkirni hiši

Gumusluk zaliv; umetne agave in ostala drevesa pobarvana v belo ipd... hm ...

nepopisna gužva v Gumusluk zalivu; komaj bi našla prostor za naju

Turgutreis kjer je tudi med drugim Dmarin; sodeč po jamborjih je polna

pa še nekaj fotografij poskočnih delfinov

ata s kapitansko kapo na 4-5m jadrnici; ker ni bilo vetra, je bilo tk -tk-tk-tk....

sidrišče na otočku Čatalada (turški č je c s črtico navzdol) je bilo kar polno; voda kristalna, za mene premrzla; otoček nasproti Turgutreis

lahko noč del hotelskega kompleksa kjer sva sidrana

27. september 2022, torek

Akcabuyek - Akcali

Danes naj bi se (ponovno) zgodil armageddon. Pa se ni. Nasin izstrelek ga je preprečil, ko se je zaletel v asteroid. Asteroid, ki ni bil namenjen srečanju z Zemljo, ampak kar tako en asteroid. Za vajo, za zabavo. Uničen ni bil niti asteroid, niti Zemlja. Le Nasin kup železja jo je skupil. Torej se ni zgodilo veliko. Tudi meni se ni zgodilo kaj velikega, še najmanj pa konec sveta in iz dneva v dan sem zato starejši. Za povrh se danes niti ne počutim najbolje. Boli me trebuh in pred očmi se mi bliska. Hja, konec sveta me ni odrešil staranja...

Vandrava dalje. Nekaj dni bodo južni vetrovi, zato sva se podala mimo Kosa na severno stran polotoka Datča, kjer bova pred tem vetrom lepo zaščitena. Samo, do tja je potrebno najprej priti. To pomeni orcanje v 2-3 Bf. Nič napornega, hitrost je itak višja, kot z motorjem. Le smer ni prava, sic! Ko veter pade na 1 Bf in hitrost pod 3 vozle, je smer v redu. V motorne šobe piha diesel, bofori niso pomembni.

Dva zaliva sta v igri za današnji dan in nocojšnjo noč. Vzhodni, ki je opisan v Rodovi bibliji, in zahodni, ki ni opisan nikjer.

Po navedbah Navilyja je bilo v biblijskem zalivu pred kratkim 59 plovil s krmo vezanih na obalo, v nebiblijskem pa le nekaj prosto sidranih. Jasno, da ne slediva čoporativnemu nagonu in se odločiva za slednjega. Ta je v današnjem vremenu celo bolje zaščiten (Rod večinoma opisuje sidrišča, ki so primerna v času meltemija), je večji in ima primernejše globine za sidranje brez vezanja na obalo. Tokrat smo dvoji, Mala in večja kanadska motornjača. In lokalni ribič.

Plavanje, snorklanje in roštiljada. Danes je na sporedu mesno-ptičji tris: svinja, ovčka in ptički. In bolgarska lutenica, ki pa na žalost ni niti blede senca srbske Bakine tajne. Bolje, kot nič je pa vseeno.

zaliv Akcali v katerem sva sidrana; na obali manjše naselje, vendar ni videti, da je že aktivno

danes sem se spravila tudi jaz v morje; menda jih ima 24C ? morje res kristalno čisto, življenja pa bolj malo v njem

Mala na sidrišču, posnetek iz vode

nekoč so tukaj živeli tudi leščurji ...

28. september 2022, sreda

Akcali - Bodupet

Danes sem za zajtrk pojedel non-halal salamo in sir in trebušne težave so bile pozdravljene. Zdravilo je delovalo trenutno.

Potem pa na pot. Premakniti se nameravava v notranjost zaliva proti Gekovi, danes je napovedanega malo vetra in pot naj bi minila ob ropotanju motorja. Pa ni bilo vse po načrtu. Na prvi tretjini poti imava veter in zoprn val v nos, nekaj časa celo 5 Bf. To z motorjem ne gre, s skrajšanimi jadrmi odjadrava malo izven smeri, to gre. Pa ne za dolgo. Morda pet ali šest milj. Potem je veter v skladu za napovedjo. Ni ga.

Sidrava se kar v drugem primernem zalivu (v prvem sta že dve jadrnici, vezani na obalo). Sama sva in prostora je dovolj za nekaj bark brez vezave na obalo. Na dnu je mivka, sidro prime dobro, vetra ni, sonce je močno in tudi morje ima prijetnih 24-25 stopinj. Končno!

Obala je gozdnata. Drevesa so do morja in za drevesi ni nič. Hribi. Visoki in strmi hribi. Celoten polotok Datča je tak. Turki imajo očitno to dobro zamišljeno. Nekje so ribje farme, drugje nepregledna počitniška naselja za masovni turizem in tukaj je divja neokrnjena narava. Tišina, da boli uho. Edini zvoki so zvoki ptičev. Najbližja, komaj vidna lučka je nekaj milj stran. In zvezde na nebu. Te so še dalj. Česa podobnega ne premore noben drug konec Sredozemlja. Obala je pa tako razčlenjena, da se zalivov skoraj ne da prešteti. Čudovito!

Vesna odsnorklja svojo turo in ob povratku pove, da je videla več kot običajno. Že samo zato se je splačalo motorirati večino poti. In za povrh internet dela tudi v tako odmaknjenih koncih. Tudi to je nekaj posebnega. Nekaj dni bova, računam, prebila na tem koncu.

Gerence (Armonika) Koyu - zaliv v katerem sta bili že dve jadrnici, sva preskočila

najin zaliv v katerem bova tudi prenočila je Bodubet Limani

na koncu zaliva peščena plaža

cel dan sva gledala borove gozdove

pod vodo pa na stotine dolgobodičastih trnov v najinem in sosednjem zalivu ... pa verjetno še dlje....noro koliko jih je

danes za spremembo celo nekaj videti, čeprav

jate rib , ribičev ni bilo videti nikjer

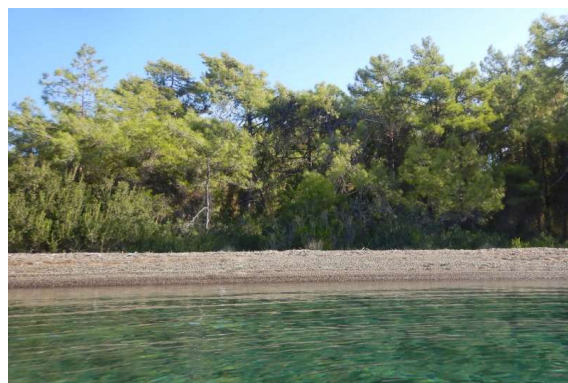
bodičasta zvezda

zelo veliko napihovalk, ki se nikoli v moji družbi ne napihnejo :)

odsev rdečkastih skal v morju in na dnu morja kamni

osamljena plaža zraven borovega gozda

29. september 2022, četrtek

Bodupet - Veli Buekue

Voda je zjutraj tako kristalno bistra in vabljiva, da je po zajtrku skok v morje obvezen. Vesna kasneje slušbuje, jaz počnem tisto, kar se počne na barki v prečudovitih zalivih. Plastična kolesčka na sidrni tehtnici so po toliko letih spustili dušo in se izrabili. Popravljam ju s tistim, kar pač imam pri roki, dvostranski in gorila trak, plastična folija ter vrvica. Kolesček, ki je bil le delno obrabljen, sem še nekako poflikal, drugega, preplozanega do konca pa ne.

Sledi premik od zaliva do zaliva. Teh je ogromno, vsi imajo gozd do morja in pod drevesi turkizno morje. Nekaj jih je že zasedenih (v prevodu: ne bi bila sama), nekaj je globokih in ozkih, kjer se je potrebno vezati na obalo (kar tudi ne bi počela, če ni res nuja). Po uri iskanja najdeva takega, ki je po najinem okusu. Sidrava sama sredi pet metrov globokega turkiznega bazena, kjer se vidi do dna bolje, kot v resničnem bazenu z malo klorirano vodo. Kako samotni zaliv sva si izbrala, najbolje ponazori dejstvo, da je mimo priplaval Willson.

Morje je še za dodatno stopinjo toplejše, slabih 26 stopinj ima. Končno idealna temperatura. Tudi za Vesno, ki si je v

bazenu ogledala plamenko, prvo letos. Postanek je bil namenjen samo drugemu današnjemu kopanju, pa sva ga spremenila v postanek preko noči. Nameravala sva namreč zaviti na večerjo v Amazonijo, bova pa to opravila jutri in se danes zadovoljila s svinjino z domačega roštilja.

Pred mrakom so trije ribiči v čolničku pluli mimo najinega zaliva (edina bitja, ki sva jih sploh videla z barke odkar sva se tu zasedrila), se ustavili, zavili k nama, naredili častni krog okoli Male in odpluli dalje. Kaj jih je zvalo in kaj odgnalo ostaja skrivnost. Je pa dejstvo, da so šli v to akcijo ravno v trenutku, ko se je pujsek cmaril na ognju...

med plovbo kar nekaj miniaturnih otočkov poraslih z drevesi, grmi, kaktusi ...sodeč po drevesu se vidi v katero smer največ piha

od zaliva do zaliva ...vsi prekrasni

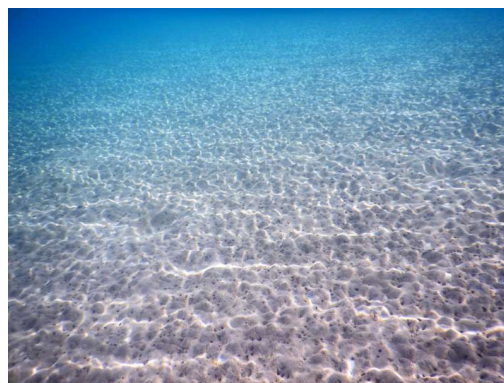
zelo dobro zaščiten zaliv Buyuk Cati je bil nabit s plovili

Buyuk Cati, za slabo vreme odličen zaliv, obvezno se je treba vezati na obalo

midva sva se rajši sidrala v zalivu Veli Buekue

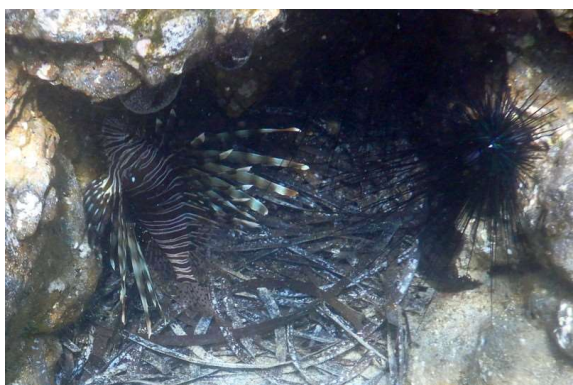
pod vodo /barko je mivka

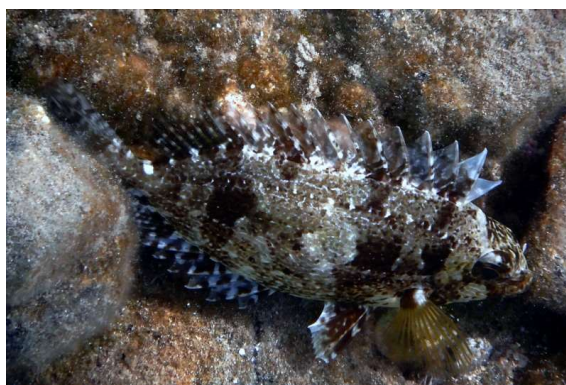
prostor kamor se je sidro zakopalo je imelo le nekaj stare trave

Willson (Tom Hanks, Brodolom) je mimo priplaval in se parkiral na mivki

pod vodo pa spet na stotine ježev, našla skrito plamenko

(brown marbled grouper?) mirno je čakala, le našopirila se je

cele jate rib, velikosti cca 10-15 cm

30. september 2022, petek

Veli Buekue - Amazon creek

Včerašnji skrivnostni mimoplov ribičev je epilog (in pojasnilo) doživel ponoči. V popolni tišini (brez motorja) so se pod krinko teme prikradli v najin zaliv, zdrsnili s čolnička v vodo in s podvodnimi svetilkami nekaj lovili. Krivolovci. Očitno je v tem zalivu ponoči nekaj več, kot je videla Vesna podnevi.

Ne morem si kaj, da po zajtrku ne bi skočil v bazen. Potem pa dalje. Obplujeva vse zalive na tem koncu in veliko jih je v današnjem vremenu z južnimi vetrovi primernih za sidranje. Vsa sidrišča so na globini 5 m z ravnim in mivkastim dnom. In turkiznim morjem, jasno. V ozadju pa rdeče pečine z zelenim drevjem. Lepo. Prostora je dovolj, da ni potrebno komplicirati z vezanjem na obalo. Itak sva pa v tem času edina barka, ki pluje tod naokoli. Obljubljena dežela!

Sidrava se v globokem zalivu, ki se nadaljuje v rečico, ki teče po gostem gozdu. Imenuje se Amazon creek. No, tako se imenuje gostilna in kamp na koncu te rečice. Pa v dingija in v akcijo. Tukaj kljub imenu in bujni vegetaciji ni Godzile, ki sva jo poslušala ponoči v reki Chagres pod jezom Panamskega jezera. Tam je bilo plutje z Malo podobno triki, kot tukaj

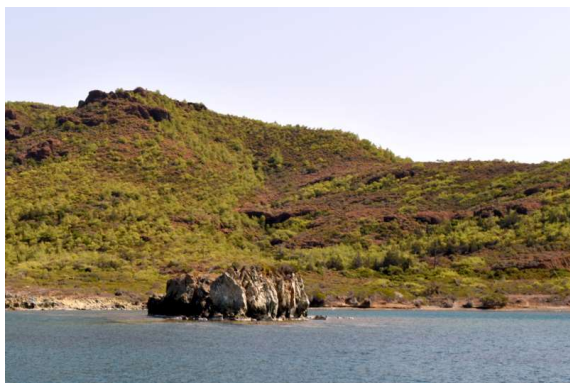
plovba z dingijem. Potrebno je poznati pot med plitvinami, vidljivost v vodi je nič.

Na koncu poti naju pričaka lep in umirjen kraj, daleč-daleč od vsakdanjega norenja. Še glasba, ki jo vrtijo v oštariji, je chill-out. Skrbijo tudi za naravo, pred dingi pontonom je tabla z jasnim napisom, ki lepo obvešča vse obiskovalce, kako se morajo obnašati. Do not feed crocodiles, piše na njej.

Ampak. Na vratih gostilnice je še ena tabla. Na njej piše Closed. A-ja-ja-jaaah! Pa jo odmakneva in vstopiva. Po nekaj malega pogajanj, je restavracija še vedno zaprta, odprt je pa Biergarten z ameriškim pivom. Nekaj piva še imajo. Dovolj za naju, drugi naj se pa sami znajdejo. Lastnik nama lepo razloži, da letos nima več energije delati. Na vprašanje, do kdaj ima odprto, je odgovor strumen: May till September. To, da september še ni mimo, ga ne moti. Očitno je letos že dovolj zaslužil.

Če nisva uspela jesti na obali, bova pa na Mali. Zamrzovalnik se pospešeno prazni, ogljometer se pa tudi že bliža rdečemu polju. Za nekajkrat bo še, potem bo pa nujno poiskati odprto birtijo. Ali pa mesarijo.

Vsaj vreme nama služi. Danes je dobrih 30 stopinj, za naslednje dni napovedujejo še malo topleje. In sončno. Na tem koncu je tudi meltemi, kadar vleče, precej blag. Bova pa plavalala in uživala poletne dni. Klima je taka, kot je avgusta na Jadranu.

Mala pluje od zaliva do zaliva

kljunčkanje pod budnim očesom mame?

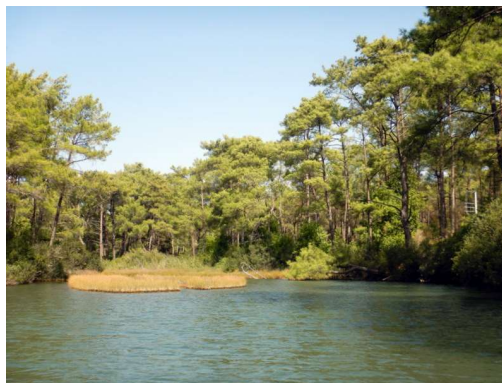
krasni hribi

malce s strahom koliko barka bo že tukaj sidranih, zavijeja v zaliv Amazon

niti enega plovila na sidrišču ni; ravnokar vidim, da nalagajo ležalnike, senčnike na kamion... hm, konec sezone? pa saj je 30C+

z dinghijem se zapeljeva po reki

na koncu brvi tabla z napisom don't feed the crocodiles :)
...

Amazon club je camp kjer poleg svojega AD imaš možnost koristiti njihove hiške, prikolice, bazen itd..

oštarija Amazon club je z današnjim dnem zaprta; pivo (Bud) sva pa le dobila; in očitno je bil metulj tudi žejen;

lepo je na teh koncih in odločila sva se, da ne bova divjala na jug dokler je tukaj še tako toplo in negužvasto; yavaş ,yavaş...počasi,počasi

nazaj grede sem šla peš, Tone pa z dinghijem

do konca večera smo ostali sami na sidrišču; le avtodomu sta se pridružila še dva ter en šotor ...